Biblioteca Cuvântului

- 1 -



PETER DEUNOV

Epistolă către suflete



Viața este o muzică sublimă. Fericit cel care știe să cânte imnul glorios al vieții!
Viața e lumină. Fericit cel care e luminat de ea!

Dinasty Books
Proeditură și Tipografie

PETER DEUNOV

EPISTOLĂ CĂTRE SUFLETE

Textele din acest volum țin de învățătura maestrului Beinsa Douno, născut în Bulgaria, în ziua de 11 iulie 1864, la Nikolaevka, regiunea Varna, şi decedat la Sofia în ziua de 27 decembrie 1944.

Această învățătură se prezintă sub formă de conferințe şi conversații numeroase şi variate. Primele conversații au avut loc în fața discipolilor în cursul unor congrese, care s-au derulat în diferite oraşe din Bulgaria. Dar, începând din 1914, maestrul s-a adresat tuturor, în fiecare duminică, în acelaşi timp, congresele s-au înmulțit.

Începând din 1922, se vor realiza mai multe niveluri de învățătură: clasa pentru tineri de vineri dimineața, cei mai mulți fiind studenți şi încă celibatari, clasa comună de miercuri dimineața, rezervată tuturor discipolilor, şi conferințele de duminică, care s-au ținut până în 1944 şi la care vor se vor adăuga, începând din 1930, „conferințele dimineții”, ținute pentru discipoli duminica la ora cinci dimineața.

În afara acestui mare număr de conferințe, altele au fost ținute în munți. Învățătura cuprinde şi multe dintre discursurile culese de discipoli după mesele comune sau cu ocazia conversațiilor individuale sau în grupuri mici. Pe de altă parte, ea cuprinde şi multe amintiri lăsate de discipolii maestrului, precum şi texte culese cu ocazia unor momente privilegiate.

Toate aceste discursuri, ținute în limba bulgară, au fost stenografiate, apoi redactate şi editate, în mare parte până în 1950. Beinsa Douno a recomandat ca toate aceste texte să fie întâi traduse în limbile rusă, germană, franceză, engleză, italiană, spaniolă. Dar numai o mică parte dintre ele au putut fi traduse.

Învățătura sa se prezintă ca o adevărată ştiință.

„Citiți conversațiile şi conferințele şi, de asemenea, Evangheliile. Găsiți-vă timp pentru asta”, recomanda maestrul. Găsim în ele o profunzime şi o forță care stimulează intelectul să descopere sensul Cuvântului.

Epistolă către suflete

Viața este o muzică sublimă. Fericit cel care știe să cânte imnul glorios al vieții!

Viața e lumină. Fericit cel care e luminat de ea!

Fiecare om poate să trăiască sub aripile Infinitului, căci plenitudinea Iubirii divine domnește și cântă în el.

Multe contradicții pot să fie prezente în mintea discipolului, din care decurg multe decepții. Și, fără o adevărată înțelegere a lucrurilor, poate viața să aibă vreun sens interior?

Urciorul gol și izvorul secat pot oare să-l mulțumească pe călătorul însetat? Farurile stinse pot oare să arate calea vaporului care plutește pe valuri?

Lumina îi este necesară discipolului care trece prin contradicții. Mulți sunt cei care locuiesc astăzi în beciuri adânci, unde nu pătrunde nicio lumină. E bine pentru voi să fiți cu fața la soarele care dă viață, să fiți în relație cu razele însuflețitoare și strălucitoare ale luminii interioare.

Este de o mie de ori mai preferabil să auziți vocea blândă și domoală a lui Dumnezeu, care răsună în natură până în cele mai mici unghere, în pârâiașe, decât să auziți mugetul brutal și avid al lumii înnegurate, din beciurile ei adânci!

Duhul Domnului se manifestă peste tot și vorbește.

El revarsă pacea, bucuria Iubirii în suflete și în tot ce e viu. Acolo unde-și îndreaptă el privirea, adevărul trăiește, Lumina lucrează și Puritatea împodobește inima. Razele soarelui dătător de viață îi ating asemenea și pe cei drepți, și pe cei păcătoși, și asta se repetă la infinit. Și, când îi vei recunoaște Cuvântul, Iubirea va înflori în inima ta.

Numai Dumnezeu este Iubire şi cel asupra căruia se revarsă această lumină îl recunoaşte.

Atunci, îți vei recunoaşte misiunea pe care o ai pe pământ. Căci fiecare suflet a venit în această lume ca să dăruiască ceva. Vine pe pământ ca să treacă prin experiențe şi să aducă ceva lumii. Sufletul trebuie să fie conştient de misiunea lui.

Salvați flacăra divină din voi ca pe bunul cel mai de preț al spiritului uman. În această flacără se dezvoltă toate gândurile şi sentimentele bune. Cresc şi înfloresc în ea, se dezvoltă şi se maturizează. Numai în ea poate să primească sufletul omului ceea ce este nobil şi sublim: iubirea şi înțelepciunea în manifestarea lor divină.

Natura şi întregul univers sunt o manifestare exterioară a ştiinței divine, care aduce binele sublim sufletelor alese; acestea ascultă vocea Duhului. Revelațiile, manifestările, cunoaşterea sunt procese vii ale Divinului care se manifestă acum în voi şi vă incită la o acțiune nobilă şi onestă.

Ascultați cu atenție şi rațiune această voce, înțelegeți-i corect instrucțiunile, în bucuria sufletului. Asemenea albinelor muncitoare, culegeți nectarul dulce al vieții florilor divine, care au ales armonia, puritatea şi ordinea sublimei cultivări a Iubirii.

Caută lumina la care poți citi.

Caută căldura care nu arde şi la care se coc roadele; ele sunt ceea ce e plăcut în viață, sunt purtătoare ale Adevărului. Şi Adevărul este el însuşi capul a ceea ce este rațional în fiecare suflet.

Iubirea este primul rod al Spiritului şi înțelepciunea este forța care organizează.

Iubirea nu doarme niciodată, nu adoarme niciodată. Rămâne veşnic trează în Adevăr.

Omul Iubirii este în Adevăr. Nu cel care vorbeşte despre Iubire, ci acela care o poartă în suflet.

Omul înțelepciunii este în Lumină. Nu cel care vorbeşte despre înțelepciune, ci acela care o poartă în minte.

Omul Virtuții este în voința creatoare a universului. Nu cel care vorbeşte despre Virtute, ci acela care o poartă în inimă.

Unde se găseşte Adevărul? Acolo unde sufletul, mintea şi inima sunt libere!

Iubirea vine de la Dumnezeu şi aduce viață. Aduce totul cu ea. Din ea izvorăşte tot ce e prețios în viață. În iubirea manifestată care aduce pace, bucurie, lumină, cunoaştere, căldură, puritate, adevăr şi viață se găseşte Iubirea divină. Toate gândurile, toate sentimentele şi toate acțiunile concepute în ea au un sens. Trăiți în ea, ca să înțelegeți gândirea divină.

Numai prin suferință se purifică omul şi Iubirea se manifestă în el.

Iubirea care se manifestă şi rămâne pentru totdeauna şi care, în toate împrejurările, durează veşnic înăuntru este Iubirea divină.

Când vei auzi vocea Iubirii, te vei ridica, vei retrăi, vei învia şi vei cunoaşte Adevărul.

Iubirea nu se înşală niciodată şi nu înşală pe nimeni. Din inima acestei Iubiri țâşneşte apa cea mai pură; din sufletul ei țâşneşte lumina cea mai blândă. Nicio minciună nu sălăşluieşte în ea. Poartă pacea care depăşeşte orice cunoaştere şi bucuria pe care nimeni n-a simțit-o încă. Ce-ați mai putea să vedeți, dacă ați fi

mereu treji! Acolo se găseşte aspirația sublimă, binele sublim care dăruieşte totul.

Preafericit cel care rămâne înfometat şi însetat de acest Adevăr! Căci în El trăieşte incomensurabilul. Este lumina tuturor luminilor şi poartă viața Adevărului veşnic, care nu se schimbă niciodată. Legea sublimă a vieții se schimbă fără să se schimbe vreodată. Ea se manifestă cât se poate de discret.

Fie ca o rază a acestui Adevăr să-ți atingă sufletul, inima, să te atingă pe tine şi pe toți!

Ce poate fi mai bun decât apa pură a vieții, decât lumina pură a înțelepciunii, decât puritatea Iubirii de esență divină? Omul trebuie să-şi dezvolte receptivitatea la această Iubire. Căci lumina este pentru cel care are ochi, Iubirea este pentru cel care are inima receptivă, viața este pentru cel care are sufletul treaz.

Speranța întreține viața, credința întreține rațiunea şi Iubirea, adevăr veşnic din adâncurile sufletu- lui. Iubirea cere să fie manifestată, înțelepciunea, să fie aplicată, Adevărul, să fie realizat.

Numai Iubirea divină face sufletele perfecte. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu!"

Sublimul şi infinitul sunt în armonie doar cu Iubirea în care Se manifestă Dumnezeu.

Iubirea îi vorbeşte inimii despre bucurii şi tristeți. Discursul ei e scurt, dar bogat în conținut. Iubirea este plină de pace şi de o credință care depăşeşte orice inteligență.

Dumnezeu este Iubire nelimitată şi sfântă.

Această Iubire este cât se poate de rațională, de o puritate lipsită de orice amestec.

Puritatea şi Iubirea sunt sinonime cu rațiunea şi noblețea. Dar nu tot ce se declară e Iubire.

Iubirea nu-l cunoaşte decât pe cel care trăieşte în ea.

În viața discipolului, siguranța constă în studierea Iubirii raționale, care nu slăbeşte niciodată şi nu face decât să crească. Tot ce slăbeşte nu e Iubire, ci o umbră a vieții.

Există o credință vie, imuabilă, constantă, o Iubire nelimitată care nu slăbeşte. Iubirea care nu se măreşte permanent slăbeşte. Cel a cărui Iubire creşte permanent face parte dintre cei care s-au născut din nou.

Numai omul născut din nou nu mai comite greşeli. El trăieşte în bucuria în care sălăşluieşte Dumnezeu. Şi bucuria lui Dumnezeu poartă în ea viața veşnică.

Iubirea nu murdăreşte niciodată. În Iubirea veşnică, legile vieții acționează diferit.

Omul Iubirii este înconjurat de o lumină vie. Binecuvântarea Cerului se manifestă în Iubire.

Să ştiți că două căi duc la Dumnezeu: calea Iubirii şi calea înțelepciunii. Calea Iubirii este plăcută la străbătut; pe ea merg şi copiii. Dar calea înțelepciunii este abruptă, stâncoasă şi plină de obstacole. Trece peste înălțimile piscurilor muntoase, unde domneşte furtuna. Discipolul nu poate să străbată această cale decât cu Maestrul său.

Cel care a pornit pe calea Iubirii este pregătit să accepte marea înțelepciune divină. Iubirea este cea mai bună pregătire pentru acceptarea înțelepciunii. Tocmai de aceea se zice: „Iubirea aduce lumină”.

Aplicați focul viu al Iubirii, lumina vie a înțelepciunii şi forța vie a Adevărului!

Iubirea din care țâşneşte viața este adevărata Iubire. Înțelepciunea din care țâşneşte lumina este adevărata înțelepciune. Adevărul din care vine libertatea este Adevărul însuşi.

Acolo unde e lumină, acolo unde e puritate spirituală domneşte Duhul Sfânt.

Acolo unde e lumină, acolo unde e puritate spirituală şi libertate divină se manifestă Duhul Sfânt.

În Iubirea divină manifestată şi realizată, sufletul îşi exprimă cele mai nobile trăsături.

Fie ca viața şi Iubirea să-ți sălăşluiască în suflet, lumina şi înțelepciunea, în intelect, puritatea, în inimă, libertatea şi Adevărul, în minte! Atunci se va topi învelişul de gheață al sufletului, peste intelect se va revărsa o lumină strălucitoare şi el se va umple de gânduri. Din izvorul inimii cresc verdeața şi viața.

Acceptă căldura divină a Iubirii, lumina îngerească a înțelepciunii, puritatea inimii, forța Duhului, şi vei păşi pe calea cunoaşterii şi a elevării.

Preafericit este sufletul care merge pe calea luminoasă a binelui veşnic, a vieții veşnice!

Pune-ți Adevărul în suflet, şi vei dobândi libertatea. Deschide-ți calea luminii în intelect, şi înțelepciunea îți va aduce cunoaşterea. Acceptă puritatea în inima ta, şi iubirea îşi va găsi acolo plenitudinea.

Pune-ți Iubirea în inimă, şi îți va aduce puritatea şi noblețea sentimentelor.

Pune-ți înțelepciunea în intelect, şi îți va aduce lumina în gânduri.

Pune-ți Adevărul în minte, şi îți va aduce libertatea hotărârilor.

Pune-ți Virtutea în forță, şi ea va aşeza în tine Adevărul imuabil şi Duhul lui Dumnezeu va sălăşlui în

tine. Şi vei rămâne sub aripile Lui, sub privirea compasiunii Sale.

Din Iubire provine viaţa.

Din înţelepciune provine cunoaşterea înaltă.

Din Adevăr provine libertatea spirituală.

Din Dreptate provine dreapta împărţire.

Din Virtute provine rodul.

Iubirea să mărturisească cât de pure vă sunt inimile.

Înţelepciunea să mărturisească cât de strălucitoare vă sunt minţile.

Adevărul să mărturisească cât de libere vă sunt sufletele.

Lumina nu poate fi prinsă cu mâna, dar e percepută de ochi şi înţeleasă de raţiune. Această lumină călăuzeşte prin întuneric sufletul decăzut. Când, în noaptea cea mai întunecoasă a vieţii, o luminiţă apare în faţa sufletului, el este copleşit de bucurie. Această lumină începe să crească treptat şi, curând, totul în jur se luminează. În această lumină, ascultă glasul Celui care te călăuzeşte.

Mâna nu poate să apuce decât rodul provenit din lumină; ochiul îl poate vedea pe slujitorul care îl aduce, iar intelectul poate să citească scrisoarea celui care o trimite.

Rodul sfânt al vieţii trebuie să fie apucat în puritatea absolută.

Sufletul discipolului trebuie să fie cuprins de tresărirea sfântă a Duhului sfânt. Numai cu această puritate şi cu această tresărire discipolul poate să se apropie şi să vadă chipul sfânt al Adevărului şi să înţeleagă calea ascendentă a Iubirii.

Ideile mari trăiesc în sufletele nobile; gândurile luminoase, în minţile luminate; dorinţele pure, în inimile curate.

Dumnezeu este lumina în care se coc roadele Virtuţii. Numai Dumnezeu e Iubire.

Maestrul este purtătorul acestui adevăr. El a venit să restabilească puritatea pierdută.

Iubirea divină rezistă la orice; pe ea se bazează Maestrul. În iubirea omenească, totul se stinge.

Treceţi cu bine examenul inimii, al sufletului, al minţii. Atunci vi se vor deschide porţile regale ale Adevărului divin! Şi Iubirea însăşi vă va primi în pragul noii vieţi pe care Hristos o aduce lumii! Atunci, sufletul vi se va bucura şi va fi copleşit de Harul sfânt.

În timpul examenului, să zici: „Fără teamă şi fără întuneric! Cu viaţa şi cu lumina; înainte, cu Iubirea nelimitată!”.

Studiază legile cu care poţi să depăşeşti încercările ivite în cale. Ele generează impulsuri noi, trezesc forţe noi şi trasează astfel viitorul luminos prevăzut de imensa Iubire a Atotputernicului. Ele aduc tuturor sufletelor puterea de a evolua.

Suferinţele exprimă durerile naşterii unei vieţi sublime în suflet. Ele îl trezesc ca să-i aducă la cunoştinţă un mediu nou, condiţii noi şi o activitate nouă. Sufletul intră într-o lume nouă.

Supus temperaturilor şi presiunilor înalte, carbonul dobândeşte frumuseţea şi puritatea diamantului, care refractă razele soarelui printr-o strălucire puternică şi o reflectă în mii de culori.

Forţa fiecărui om constă tocmai în examenele reuşite, precum şi în încercările şi suferinţele depăşite.

Să ştii că vei ieşi din încercări şi suferinţe prin înţelepciune şi Iubire. E posibil să treci prin anumite suferinţe şi necazuri ca să-ţi căleşti sufletul.

Pentru omul raţional, necazurile sunt un privilegiu şi bucuriile, un bine. Ele merg împreună.

Treceţi-vă repede examenele, în toate privinţele. Aveţi credinţă! Credinţa este o expresie a Iubirii.

Omul drept cade şi se ridică de şapte ori. Cel care a căzut nu are alt prieten decât pe Dumnezeu, în încercările cele mai mari, să ştii că nu eşti niciodată nici singur, nici părăsit.

Discipolul trebuie să fie un erou care, după ce a căzut şi s-a ridicat de mai multe ori, continuă să meargă pe cale, spre înălţime, unde îl cheamă Adevărul.

Dumnezeu a ridicat mii de suflete căzute care au crezut în El. Tocmai în încercare se cunoaşte forţa discipolului. Nu rata ocazia de a-ţi trece examenul. Fie ca lumina, pacea şi Iubirea să te susţină, să te ocrotească şi să te ducă la reuşită.

Cel perfect este mai presus de orice ispită. Manifestările omeneşti josnice îi sunt străine. Sufletul îi e plin de Iubire, de înţelepciune şi de Adevăr.

Iubirea Maestrului a fost deja pusă la încercare, în această Iubire nu există nicio excepţie. Iubirea discipolului este pusă la încercare. Dacă schimbă Maestrul, nu şi l-a recunoscut. Inima lui nu are acuitatea Iubirii; se găseşte încă în prag.

Cunoştinţele discipolului sunt puse la încercare. Cunoştinţele Maestrului au fost puse deja la încercare. Inima şi voinţa discipolului sunt puse la încercare. Vor putea rezista ispitei? Dacă rezistă, discipolul va fi meritat Iubirea Maestrului. Maestrul se va bucura că discipolul se află în lumina căii ascendente, nu în

minciuna creată de māyā (*Iluzia universală, în terminologia hindusă (n.tr.)*). Când eşti în lumina Maestrului manifestat, eşti discipolul Iubirii divine manifestate, în care nu există nici trădare, nici minciună, nici înşelătorie. În ea există bucuria veşnică, beatitudinea şi lumina care nu se întunecă niciodată, ci stăruie ca o blândă mângâiere divină pentru suflet.

Cel ce te călăuzeşte e fidel şi veridic în toate căile sale. El este Maestrul luminii eterne, al Iubirii infinite manifestate.

În viața sa, discipolul va trebui să arate singur cât de mult prețuieşte Testamentul Adevărului veşnic.

Discipolul trebuie să aibă două calități: demnitate şi smerenie. Discipolul trebuie să se judece singur înainte ca judecata să vină din exterior. Nu trebuie să tragă concluzii pripite despre ce nu cunoaşte bine. Trebuie_să cunoască fiecare suflet acolo unde el se găseşte. Căci, la lumină, unele lucruri cresc, altele înfloresc, rodesc şi se maturizează.

Pe calea sublimă a luminii, discipolul îşi găseşte inspirația lângă ce este mai elevat decât gândirea omenească. Trebuie să dovedească faptul că Infinitul a aşezat în el ceva bun. Mintea lui nu trebuie să se stingă. Omul diferă tocmai prin faptul că e întotdeauna fidel şi veridic. Trebuie să trăiască viața sublimă unde domnesc Iubirea, înțelepciunea şi Adevărul.

Vei învăța, vei avea răbdare şi te vei bucura; vei gândi, vei lucra şi vei mulțumi. Aceasta este voința Celui infinit.

Maestrul este mereu lângă discipolii buni. Maestrul este întotdeauna absolut veridic față de discipol.

Discipolul trebuie să ştie cine îi este Maestru şi să aibă în el o încredere absolută. El este cel pe care

Maestrul îl cunoaşte de o eternitate, de-a lungul întregii sale evoluții şi de-a lungul întregului său drum.

Discipolul ştie şi este absolut convins că Maestrul doreşte şi lucrează la binele lui suprem, la evoluția lui. Unica grijă a Maestrului este progresul discipolului. Căci singurul scop al Maestrului este slăvirea lui Dumnezeu în sufletul omului. De aceea, Maestrul a venit singur. A se îndoi de Maestrul său este pentru discipol o dezonoare şi a se îndoi de Dumnezeu înseamnă a-şi pierde viața.

A-i cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Maestru înseamnă viața veşnică.

Cuvintele mele se adresează discipolilor muncitori. Mai ales lor ne adresăm prin razele strălucitoare ale luminii spirituale, în prezența Iubirii, înțelepciunii şi a Adevărului.

„Eu şi Tatăl meu vom veni şi vom sălăşlui în voi." îmi voi ajuta din toate puterile discipolii care merg pe calea blândeții şi a bunătății.

Iubirea, înțelepciunea şi Adevărul să fie cu voi acum şi în secolele ce vin. Să vă încălzească şi să lumineze tot ce e bun şi sublim în voi. Acestea sunt cuvintele vieții.

Discipolul care studiază bine poate să conteze întotdeauna pe Iubirea Maestrului său.

Preafericiți cei care iubesc, căci vor avea o viață îmbelşugată!

Preafericiți cei care merg pe calea înțelepciunii, căci vor rămâne în lumină!

Preafericiți cei care trăiesc în Adevăr, căci vor fi eliberați de toate lanțurile care îi limitează.

Aceasta este epistola eternă a Duhului.

Iubirea fie cu voi; Iubirea care aduce pace, puritate, rațiune şi divină răbdare sfântă.

Iubirea Duhului sfânt să vă lumineze.

Bucurați-vă în spirit; fiți veseli spiritual.

Soarele vieții străluceşte la fel şi constant.

Pacea mea fie cu voi toți care purtați puritatea divină.

Lumina şi afecțiunea mea constantă să fie veşnic cu voi toți, discipoli ai vieții.

Sofia, 22 martie 1939

Salutare către suflete cu ocazia anului 1914

Mergeți în lumina spirituală,
ca să fiți fiii Luminii.

Lumina spirituală este pentru suflet ceea ce este lumina fizică pentru corp. Hrănirea, creşterea şi dezvoltarea corpului sunt imposibile fără lumină. La fel, sufletului îi este imposibil să crească, să se dezvolte şi să dea roade, fără lumină spirituală. Aşa cum lumina vine de la soare, lumina spirituală, care atinge sufletul, vine de la Dumnezeu. După cum lumina nu este identică cu soarele, lumina spirituală nu este identică cu Dumnezeu. Lumina ne face să ne gândim la soare; lumina spirituală ne arată calea ce duce la Dumnezeu. La lumina timpului noros nu putem să indicăm unde se găseşte soarele, deoarece este ascuns de nori. Dar, cu ajutorul cunoştințelor şi al experiențelor, reflectând la oră şi la anotimp, îi putem determina cu aproximație poziția. Apoi, fixând cu atenție locul reperat, putem să zărim eventual o lumină mai puternică, forma umbrită a soarelui. La fel se întâmplă în cazul luminii spirituale pe care Dumnezeu o îndreaptă spre sufletul nostru. Cu aceleaşi eforturi, cu ajutorul experienței şi al cunoştințelor, putem şi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu.

Când se naşte un copil, părintele îi oferă condițiile necesare vieții şi creşterii corpului. Tot aşa, când s-a născut omul, i s-a dat lumina spirituală, condiția necesară dezvoltării sufletului său. Condițiile sunt necesare pentru satisfacerea aspirației noastre de a merge în Cer; ele ajută sufletul să se purifice şi să se îmbogățească spiritual. Căci Cerul nu este accesibil

decât sufletelor bogate spiritual, pure şi „înveşmântate în haine de sărbătoare. Să fii fiu al luminii spirituale înseamnă să ai şi să foloseşti condițiile care ne-au fost date: lumina spirituală pentru evoluția noastră spirituală. Procesul luminii spirituale este cel al purificării sufletului şi al fecundării sale.

Lumina le dă plantelor posibilitatea să se hrănească cu sucurile pământului, pe care le transformă, în frunzele lor, în substanțe nutritive. Astfel, planta creşte şi rodeşte. Şi sufletul nostru este o plantă care trebuie să dea roade. Prin inimă, face rădăcini în lumea materială: acestea sunt dorințele. Aspirațiile şi gândurile sunt sucuri pentru suflet, care îl ameliorează şi-i dau posibilitatea să dea roadele binelui. Putem să fim buni în dorințele şi gândurile noastre. Totuşi, ele nu pot fi prețioase decât dacă sunt unite şi manifestate într-o acțiune. Realizându-se printr-o acțiune, sufletul dă roade folosind condițiile ca substrat. Astfel, aşa cum în plante lumina transformă sucurile în substanță vegetală şi în fructe, lumina spirituală ne transformă gândurile şi dorințele în acțiuni bune, roade ale sufletului.

Aceasta înseamnă să fii fiu al luminii spirituale, să foloseşti lumina spirituală, condițiile dăruite de Dumnezeu ca să trăieşti astfel încât să-ți asiguri progresul spiritual şi să dai roade spirituale.

Ca fii ai luminii spirituale, avem o atitudine diferită față de Dumnezeu, care e izvorul ei. În funcție de epocă, Dumnezeu ne oferă condiții diferite, astfel încât să ne asigure dezvoltarea. În funcție de epoci şi prin comportamentul față de Dumnezeu, sufletul nostru dobândeşte o înțelegere diferită: aceasta în funcție de condițiile în care Dumnezeu, educatorul nostru cel mai bun, ne pune să lucrăm, şi asta în aşa fel încât aceste

condiții să fie utilizate ca să ne permită să devenim buni şi să stabilim între noi o mai bună înțelegere.

Ca să intrăm în împărăția cerească, trebuie să fim izbăviți. Dar izbăvirea nu este de ajuns, trebuie să putem profita de ea. Izbăvirea înseamnă că Dumnezeu ne cruță de condițiile rele în care sufletul, intelectul şi inima noastră nu pot să evolueze şi ne aşază în cele care permit dezvoltarea lor. Când izbăvim pe cineva de închisoare, îl scoatem din condițiile care îi împiedică dezvoltarea şi îl paralizează, ca să-l aşezăm în condiții favorabile. Dar apoi, utilizând aceste condiții, cunoaşterea şi experiența sa, acela trebuie să lucreze singur şi să se dezvolte. Altfel, deşi are condiții favorabile şi a fost izbăvit, nu poate nici să se dezvolte, nici să progreseze. În acest fel, ne-am izbăvit prin Iisus Hristos, fiind cruțați de condițiile rele care ne împiedică dezvoltarea, fiind aşezați în condiții noi, în lumina spirituală şi binecuvântarea pe care trebuie să le folosim pentru dezvoltarea şi progresul nostru.

Izbăvirea duce la libertate: cel care a fost izbăvit din închisoare e liber! Şi noi, izbăviți de Iisus Hristos, suntem liberi prin Hristos. În fiecare dintre noi se ascunde o viață adevărată: sufletul este legat de izvorul de unde viața a fost insuflată. Această viață ascunsă, această scânteie divină se tânguie în noi mereu. Oftează, este nemulțumită şi caută cu totul altceva, sublim. Această viață ascunsă este un stimulent pentru progres; ea ne face să avansăm. Dar, când se găseşte în condiții care ii împiedică manifestarea şi derularea naturală, nu suntem liberi. Libertate este atunci când viața spirituală, puternică, ascunsă, iese din condițiile care îi împiedică dezvoltarea şi manifestarea, ca să fie aşezată în cele care îi sunt favorabile. Aşadar, libertatea urmează izbăvirii.

Cel ce nu e izbăvit nu e liber. Dar, dacă omul e liber interior, dacă simte că sufletul îi e unit cu Creatorul său şi cu toţi oamenii din lume, dacă nu simte vreun obstacol în calea acestei uniri, este izbăvit. Păcatul este un obstacol în calea izbăvirii, aşadar cel care este sub dominaţia păcatului nu este liber. De aceea, Apostolul le-a spus romanilor: „Când suntem izbăviţi, suntem eliberaţi de păcat".

Ne sunt date indicii ca să ştim dacă suntem liberi sau nu. Aceste indicii sunt suferinţele. Ele arată că viaţa noastră trebuie să intre în alte condiţii de existenţă. Când viaţa intră în condiţii favorabile dezvoltării, nu mai simţim suferinţele. Îngerii sunt liberi. Ei sunt în condiţiile cele mai plăcute, necesare manifestării vieţii lor interioare. Sfinţii nu erau supuşi, nu se plângeau şi nu simţeau suferinţele. Căci, puşi în condiţii mai elevate, în atmosfera sfântă în care erau liberi, viaţa lor spirituală se manifesta şi mai mult. Astfel, dacă suferim, trebuie să ne îndreptăm viaţa interioară spre condiţii mai elevate. Şi, elevând şi întărindu-ne viaţa interioară, stabilind o legătură cu cei drepţi, cu Puterile şi cu Duhul Sfânt, vom fi liberi şi nu vom mai suferi. Aceasta înseamnă că vom fi fii ai luminii spirituale, că vom fi utilizat condiţiile care ne-au fost date.

Cel care este fiu al luminii spirituale profită de lumina şi de faţa întunecată a vieţii. Altfel spus, poate să utilizeze pentru elevarea lui atât fericirea, cât şi nefericirea, atât ajutorul, cât şi obstacolele. Educatorul îşi pune învăţăcelul nu numai pe un drum lipsit de capcane, prezentând doar înlesniri, ci şi pe cel cu obstacole ce trebuie depăşite. Înlesnirile ajută la dobândirea cunoştinţelor, dar obstacolele îmbogăţesc experienţa. Omul liber nu se găseşte pe o cale lipsită de

obstacole, dar le depăşeşte cu uşurinţă şi înaintează, în timp ce omul care nu e înzestrat se opreşte în faţa lor. De aceea, Dumnezeu, ca educator perfect, le dă copiilor lui şi obstacole pe care ei trebuie să înveţe să le depăşească. Numai în acest caz vom fi liberi şi puternici.

Deseori, ne plângem de suferinţe, de gânduri şi de dorinţe rele. Nu e drept. Acestea sunt condiţii în care sufletul ni se maturizează, în care roadele se coc mai bine. Fiecare condiţie ne-a fost dată de Tatăl nostru ceresc ca să o învingem, să o depăşim, să o transformăm din stăpân al nostru în slujitor al nostru, şi astfel să devenim buni, puternici în bine şi bogaţi spiritual. Nu poate fi altfel, căci „împărăţia divină e a celui care se străduieşte pentru ea'. Această violenţă e o luptă. Totuşi, „noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în văzduh".

Astfel, când luptăm „împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac", devenim fii ai luminii spirituale şi avem ajutorul Cerului. De aceea trebuie să căutăm numai această bogăţie, „să fim gata să luăm toate armele divine", să „ne încingem mijlocul cu adevărul, să ne punem platoşa neprihănirii, să avem picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Să luăm şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, rugându-ne în gând tot timpul".

Astfel, dacă vrem să fim fii ai luminii spirituale, trebuie să utilizăm toate condiţiile, bune şi rele, în care ne aflăm. Căci, folosindu-le pentru propria dezvoltare, ne eliberăm de condiţiile rele, adică devenim liberi. În acest fel, cu propria experienţă şi cu acele cunoştinţe dobândite, îl vom găsi pe Dumnezeu, izvor de lumină spirituală. Astfel, fiul luminii spirituale este vesel, nu

deznădăjduieşte în sufletul lui. Iată cum fiul luminii spirituale dobândeşte în el însuşi echilibrul divin şi îl introduce în lume.

În relaţiile reciproce dintre oameni, există două feluri de legi: primul fel, cu un caracter mecanic, are două feţe, care sunt adunarea şi scăderea; al doilea, cu caracter divin, are şi el tot două feţe, înmulţirea şi împărţirea. Păcatul este însoţit întotdeauna de acţiuni din prima categorie. De exemplu, Adam şi Eva s-au unit în fruct şi de asemenea cu şarpele. Astfel au ieşit la iveală nesupunerea şi orgoliul lor. Dumnezeu i-a alungat din rai. Mai multe femei se reunesc într-un loc şi încep să adune lângă ele păcate: încep să vorbească despre viaţa unora şi a altora şi să bârfească. Ele scot în evidenţă defectele lor şi pe cele ale oamenilor.

Un evanghelist bogat a construit un siloz ca să depoziteze grâu, fără să-l folosească în modul voit de Dumnezeu. În consecinţă, chiar în aceeaşi noapte, Dumnezeu i-a luat sufletul. Diamantul are valoare; strălucitor, este culmea vieţii mondene, dar refracţia frânge razele soarelui fără să le înmulţească.

Bobul de grâu e umil, ieftin, dar, pus în pământ, se înmulţeşte. Aşa este omul spiritual. Fiul fidel şi bun înmulţeşte talentele maestrului său: îndeplineşte legea divină. Un bob căzut în pământ roditor se înmulţeşte în 30, 60 şi 100 de boabe. Când a creat omul, Dumnezeu i-a poruncit „să crească şi să se înmulţească”. Dacă ai însuşiri bune, talente, trebuie să le înmulţeşti. Femeia să vadă la soţul ei trăsăturile de caracter bune şi să facă în aşa fel încât să le înmulţească. Mai târziu, soţul îi va răspunde în aceeaşi măsură. Va începe să împartă cu ea sentimente şi recunoştinţă; va participa la eforturile ei. Dacă vreunul dintre ei vede defecte la celălalt, să nu le

scoată în evidență în fața oamenilor. Să se străduiască să le transforme în calități şi apoi să le înmulțească.

Dacă se spune că împărăția cerului seamănă cu drojdia de bere şi cu grâul semănat, asta înseamnă că, îndată ce elementele acestei împărății pătrund în sufletul şi în mintea oamenilor, se înmulțesc. Dumnezeu îi va primi pe oameni în împărăția sa.

Pornind de la acest punct de vedere, când ziceam că trebuie să fim fii ai luminii spirituale înseamnă că trebuie să înmulțim, să utilizăm toate condițiile în care ne aflăm, pentru binele nostru şi al celorlalți.

Aşa cum reproducerea plantelor şi a animalelor nu este posibilă decât la lumină, înmulțirea, adică acțiunile oamenilor conform legii sfinte, nu este posibilă decât în lumina spirituală. Nu este vorba ca fiii luminii spirituale să strălucească, să fie diamante sterile şi lipsite de creştere. Li se cere să fie boabe de grâu care se înmulțesc. Lipsa de fructificare înseamnă moarte. Smochinul care nu dădea fructe a fost blestemat şi tăiat. Curmeiul de viță care nu dă rod este tăiat, pe când cele care dau rod sunt curățate ca să rodească şi mai mult. Astfel, să semănăm semințele iubirii şi ale bucuriei pentru ca pacea să încolțească în mințile noastre; să semănăm semințele răbdării îndelungate şi ale blândeții pentru ca rodul compasiunii să încolțească în inimile noastre; să semănăm semințele credinței şi ale frumuseții pentru ca în viața noastră să încolțească rodul cumpătării. Astfel, plenitudinea se va manifesta în viața noastră. Inima se va înnobila, mintea se va lumina, iubirea se va dezvolta şi vom dobândi fericirea.

Aceasta este viața ascendentă a lui Dumnezeu pentru individ, pentru societate şi pentru omenire.

Burgas, 6 ianuarie 1914

Condițiile vieții veșnice

Şi viața veşnică este aceasta:
să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu
adevărat, şi pe Iisus Hristos
pe care L-ai trimis Tu.

Când tânărul, curat ca rouă, se află în fața idealului lui în lume, se opreşte şi zice: „Am găsit. Asta este! Acum pot, asemenea lui Arhimede, să determin greutatea relativă a corpurilor, să indic cât argint, cupru şi aur conține coroana regală. Acum pot să spun, ca Newton, de ce merele se coc şi cad, de ce stâncile se rostogolesc pe pante, de ce izvoarele curg din munți, susură, sar din piatră în piatră şi se scurg cu repeziciune, de ce corpurile cereşti se rotesc în jurul focarului lor central. Acum, mintea mea, inima mea îmi dezvăluie acest mare secret al mişcării vieții. Pot să vă spun în ce constă viața veşnică, pot să-i determin proprietățile, calitățile, condițiile şi elementele. Le-am găsit, am piatra filosofală, am dobândit prețiosul elixir al vieții. Pot să fiu curajos ca leul, răbdător ca bivolul, să zbor ca vulturul şi să fiu rațional ca omul.” Şi tocmai aşa se şi zice: „Ai dezvăluit-o nou-născuților”. Acest tânăr nu e departe de adevăr. A înțeles limba primordială cu care a vorbit Dumnezeu. Concluziile şi concepțiile lui arată că înțelege originea de unde se inspiră. Vorbeşte, gândeşte, simte şi acționează corect din punct de vedere logic şi filosofic. Are pacea şi înțelegerea în inima lui. Nu există controversă în privința cuvântului „veşnic”, dacă să fie aşezat înainte sau după cuvântul „viață”. „E învelişul din exteriorul lucrurilor”, zice el. „Pentru mine, este important ca acest cuvânt să se găsească în mintea şi în

inima mea, să-mi pătrundă profund în suflet şi să-mi susțină spiritul cu focul lui sfânt.”

Răspunsul lui e corect. Cu mulți ani în urmă, era normal ca vizitiul să fie aşezat în față şi stăpânul, în spate. În vremurile noi, această regulă s-a modificat: stăpânul este aşezat în față şi vizitiul, în spate, în față sau în spate, asta nu schimbă mare lucru; este de ajuns ca hățurile să se găsească în mâini competente, ca bidiviii să fie puternici, trăsura solidă, vizitiul vioi la minte, stăpânul inteligent, şi ținta va fi atinsă. Dar cineva va întreba: „Ce înțelegi prin asta?” - „Nimic mai simplu. Doar că vizitiul şi stăpânul trebuie să fie la locul lor.” - „Totuşi?”

- „Poți să spui ca acel tânăr: «Am găsit, am găsit!»? . Aceasta este întrebarea principală pentru tine şi, când vei răspunde la ea, vei vedea altfel lumea şi viața.

Să ne întoarcem la vorba noastră. Când a rostit în fața ucenicilor Săi acele cuvinte despre viața veşnică, Hristos a dezvăluit o mare lege a vieții prin care se disting şi se determină două elemente esențiale care intră în viața temporară şi veşnică, în viața conştientă şi inaccesibilă simțurilor noastre obişnuite. Acum, oamenii care nu înțeleg sensul profund al limbii primordiale pot s-o traducă într-un fel sau altul, să deplaseze cuvintele, dar există anumite legi care guvernează gândirea omului şi nu permit schimbările bruşte.

Atâta timp cât omul nu va învăța să gândească corect, va comite greşeli şi le va plăti cu multe suferințe. Tot ce este scris în marea carte a vieții este pentru oamenii care gândesc, nu pentru înapoiații care nu înțeleg aceste legi. Acum, dacă citim „viață veşnică” sau „veşnică viață”, veți întreba ce putem să înțelegem prin cuvântul „veşnic”. Acest cuvânt poate să aibă un sens

exterior sau unul interior. Prin „viață veşnică” se înțelege o viață lungă, infinită, continuă. În engleză, „veşnic” are o rădăcină de origine sanscrită şi înseamnă „pământ”, iar „pământ” în bulgară se spune „zemia”, ceea ce în sanscrită înseamnă „ființă care concepe şi dă naştere”.

Deseori, se confundă „veşnica viață” cu existența omului. Totuşi, omul poate să existe fără să trăiască. Metafizicienii discută acest subiect, dar, când intrăm în domeniul filosofici experimentale ca să verificăm legile divine, concluziile noastre trebuie să fie bazate pe adevăr şi rezultatele trebuie să fie corecte.

În viața omului, există trei elemente principale care nu se schimbă niciodată, trei principii fundamentale pe care se construieşte viața actuală. Ele sunt aplicate în gramatică, logică şi matematică. De exemplu, când copiii sunt învățați să formeze propoziții, li se spune că ele au un verb, un subiect şi o conjuncție. Poate să fie şi un complement direct sau indirect etc. Dar baza se găseşte în aceste trei cuvinte care dau sensul. Dacă v-aş întreba ce este subiectul, mi-ați răspunde: „Cuvântul care înseamnă obiectul despre care se vorbeşte în propoziție . Şi verbul? „Cuvântul care spune ceva despre subiect.” Bun! Dacă un profesor v-ar da să analizați gramatical versetul de la început şi să găsiți cuvintele cele mai importante pe care le conține, toți ați alege cuvintele Dumnezeu şi Iisus Hristos. Dar, aici, gândirea fundamentală a versetului este viața veşnică şi Iisus Hristos este un complement al acestui gând. Dumnezeu şi Iisus Hristos sunt două începuturi din care decurge viața veşnică sau două suporturi, două trepte de scară pe care se sprijină ea. În mod logic, „Dumnezeu” este marea condiție prealabilă şi „Iisus Hristos”, mica condiție prealabilă, viața veşnică fiind concluzia. Să

facem în aşa fel ca această gândire să fie şi mai clară. Prin cuvintele „viață veşnică" se înțeleg mişcările raționale ale sufletelor; prin cuvântul „Dumnezeu", germenii Duhului, condițiile, forțele, legile din natură pe care se construieşte şi se sprijină această ordine maiestuoasă; prin „Iisus Hristos", începutul rațional care provine din Dumnezeul Unic şi care călăuzeşte şi păzeşte toate ființele vii.

Acum, puteți să credeți că zicând „viață veşnică" înțelegeți şi ştiți ce e viața veşnică. Dar care este elementul fundamental al cunoaşterii? Cunoaştem doar ce putem să testăm şi facem. Ceea ce nu putem să testăm şi facem nu ne este cunoscut. Despre aceasta, indiferent de natura sa, avem doar o idee şi putem să facem numai presupuneri. Dacă cineva v-ar da o pânză, ați spune că ştiți cum a fost făcută. Dar, dacă vi s-ar cere s-o țeseți (să toarceți lâna, să faceți urzeala), ați spune că nu ştiți.

Ştiința spune că, pentru a trăi, fiecare ființă vie are nevoie de un mediu şi de condiții. De exemplu, apa este mediul peştilor. Ce trebuie să înțelegem prin cuvântul „mediu"? Mediu, bază, sol au multe puncte comune. În bulgară şi în alte limbi, nu există cuvânt care să arate diferența esențială dintre aceşti trei termeni. Primul element al „vieții veşnice" este acela în care este cufundat sufletul, ca în cazul peştilor, şi acesta este elementul pe care îl numim mediu. Când începem să construim o casă, acest mediu se numeşte „baza" pe care se clădesc zidurile şi pe care se aşază acoperişul. Când sădim o plantă, mediul se numeşte „sol". În sol punem diferite semințe. În primul rând, trebuie să găsim mediul pentru fiecare lucru. Care este mediul pentru viața veşnică? Dumnezeu. Dar mai există două elemente

tranzitorii sau condiții. Unii confundă „condițiile” cu „mediul. Există o diferență. Ca să poată merge de la Sofia la Varna, un tren trebuie să aibă anumite condiții, adică şine, cărbune şi apă. Dar, când e vorba de om, care sunt condițiile necesare vieții sale? Mediul în care trăieşte omul este aerul; omul e cufundat în el. Dar aerul nu este singurul element necesar existenței omului, peştilor şi păsărilor. Şi atunci apare al doilea element: hrana. Totuşi, nu suntem cufundați în hrană. Acest element este tranzitoriu şi vine din exterior, intră şi iese din noi, însă rezultatele lui rămân. Al treilea element necesar omului este cel în care sunt cufundați peştii, apa, mediul peştilor, pentru om fiind doar o condiție. Dacă ne-am imagina omul în mediul în care sunt cufundați peştii, acesta ar muri. Pentru peşti, aerul este o condiție, condiție care se găseşte în apa însăşi şi, când apa trece prin branhiile peştilor, aerul se difuzează prin aparatul lor respirator şi le purifică sângele. Apa este mediu pentru peşti şi aerul este mediu pentru om.

Dar mediul este doar un sfert de adevăr. De unde provin ideile mincinoase? Când folosim o analogie, trebuie să ştim ce doză de adevăr poartă în ea. Trebuie să fim sinceri întotdeauna şi nu numai că propriile concluzii trebuie să fie adevărate, ci, simultan, şi condiția prealabilă mică şi condiția prealabilă mare trebuie să fie adevărate. Este posibil ca una dintre condiții să fie adevărată, dar, dacă cealaltă nu e, concluzia voastră va fi falsă. Când matematicienii sau inginerii fac anumite calcule în vederea unor construcții, iau în considerare toate posibilitățile, ca să evite orice eroare. Şi voi trebuie să respectați aceeaşi lege când vreți să vă construiți caracterul, mintea şi inima. Trebuie să ştiți cum să le construiți: care este mediul, care sunt

condițiile şi care este elementul. Căci există şi elemente. Elementele se referă la menținerea vieții, şi condițiile, la existența vieții. De exemplu, ogoarele, grădinile, viile etc. sunt condiții pentru viață, din care provin elementele vieții: grâul, fructele etc. Lumina este un element necesar vieții, cel de-al patrulea element. Aerul, hrana şi apa sunt primele trei elemente. Peştii pot să spună că apa le ajunge, căci în ea îşi găsesc toată hrana. Dar, dacă omul ar vrea şi el să trăiască în apă, s-ar găsi în contradicție cu legile fundamentale care îi reglează viața, căci nu poate să intre în apă şi să trăiască acolo ca peştii. Exact din acest gen de concepții greşite provin erorile din toate filosofiile şi religiile contemporane. Multe dintre problemele dogmatice pe care le conțin sunt doar pe jumătate corecte.

Să revenim la cuvântul „veşnic". El se referă la lumea spirituală, înțelegându-se aici materialele cu care se poate construi viața nemuritoare. Cuvântul „viață lasă să se subînțeleagă viața organică din materie, care creşte şi se dezvoltă şi nu poate fi continuă, veşnică. Forma i se poate schimba, şi această schimbare o numim moarte. Totuşi, ideile despre moarte variază. Când un om moare nu îşi pierde conştiința, ci poate să-şi piardă condițiile în care se manifestă viața. Conştiința poate să rămână, aşa cum rămân oasele după moarte. Conştiința este coloana vertebrală spirituală a omului. Deci, pe această coloană vertebrală, ca pe coloana vertebrală umană, îşi au baza sistemul nervos şi organele care funcționează pereche cu sentimentele şi capacitățile. În ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu, El este forța sublimă sau mediul necesar în care omul este cufundat spiritual.

Să explicăm această analogie. Când zicem că lumina îi este necesară ochiului omenesc, înseamnă că celulele ochiului sunt cufundate în lumină şi că ea este necesară întreţinerii lor. Sufletul omenesc trebuie să fie şi el cufundat. Dacă nu-l aveţi cufundat, înseamnă că vă aflaţi în afara mediului vostru. Veţi trăi ca embrioni, ca numeroase boabe de grâu rămase cinci-şase mii de ani în piramidele şi mormintele egiptene, în locuri uscate, unde au aşteptat condiţiile necesare ca să fie semănate şi să încolţească. Astfel de seminţe de grâu au fost scoase şi semănate şi au dat rezultate excelente. Sufletul omului, asemenea unui bob de grâu, se găseşte şi el în hambarul divin, aşteptând cele trei elemente necesare care se află în condiţii, forţe şi legi, ca să poată să trăiască din nou. Cum ar zice creştinii: trebuie să găsim condiţiile în care ne-ar fi posibil să ne cufundăm şi să trăim în Dumnezeu. În acest sens trebuie să se îndrepte eforturile fiecărui om conştient, ca să ajungă în această stare. Trăiţi şi existaţi, dar starea voastră de viaţă şi de existenţă este una vegetativă. Existenţa voastră constă într-un singur element şi este limitată în raport cu esenţa divină care v-a creat ca bob de grâu şi sământă de pom fructifer. Nu vă puteţi sustrage propriei existenţe, nu puteţi să vă autodistrugeţi. Existenţa voastră e în afara timpului şi a spaţiului. Sufletul omului a existat în această stare miliarde de ani în străfundurile conştiinţei divine, dar viaţa lui, în acest timp, avea o altă natură: nu era individualizată, nu cunoştea viaţa separată, cea a spiritului individual. Trăia în contemplarea beatitudinii divine, în stare de somnolenţă. Dar, acum, odată trezită, vine pe pământ ca să înveţe sensul interior al acestei vieţi: viaţa individuală, ca să-şi dobândească singură viaţa

nemuritoare şi să devină cetăţean al Cerului cu drepturi şi obligaţii impuse.

Acum, unii vor să se incarneze şi în acelaşi timp să fie ca Dumnezeu. Totuşi, să trăieşti aşa cum trăieşte Dumnezeu este o contradicţie, deoarece, pentru a trăi aşa cum trăieşte El, nu mai există motiv să ieşi din El. Ce necesitate ar avea această conştiinţă divină să se separe şi să caute o altă viaţă? Aceasta arată că sufletul omului a existat dintotdeauna în Dumnezeu, că aspiraţia lui eternă este să-L caute în toate manifestările şi să-L imite.

Dar să revenim la aspectul ştiinţific al subiectului: cum să stăpânim cele trei lucruri fundamentale care sunt mediul, condiţiile şi elementele necesare existenţei. Biserica exprimă această idee prin Sfânta Treime. Ce înseamnă asta? Trei fiinţe diferite care au o gândire şi o voinţă: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. În gramatică, ele sunt subiectul, predicatul şi conjuncţia, iar în logică, marea condiţie prealabilă, mica condiţie prealabilă şi concluzia. Mediul tuturor fiinţelor şi al sufletelor noastre este Dumnezeu; elementul care poartă viaţă în el însuşi este Hristos; condiţiile care contribuie la manifestarea vieţii rămân în Sfântul Duh. Când schimbaţi ordinea lucrurilor, trebuie să schimbaţi în acelaşi timp legile care reglează această formă. Puteţi să plonjaţi în apă, dar, ca să trăiţi acolo, trebuie să vă schimbaţi şi forma omenească în cea de peşte. Aceasta ar fi o degradare a vieţii, căci, în acest caz, din apă, care este condiţie, veţi face mediu. Şi într-un caz, şi în celălalt, forma fiinţei trebuie neapărat să se modifice. Putem să modificăm forma de peşte doar schimbându-i mediul. Dacă îl scoatem din apă treptat şi îl introducem în aer, se va organiza în mod cert şi întregul organism va deveni de

pasăre, va fi adaptat să trăiască în aer. Atunci, apa va deveni o condiție pentru existența lui, aşa cum erau pentru el înainte aerul şi lumina.

Când Hristos a zis: „Şi viața veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat”, ce a vrut să spună prin cuvintele „singurul Dumnezeu adevărat”? Acea forță supremă care se mişcă constant în noi, care poartă viață în ea şi creează condițiile prin care putem s-o cunoaştem. O ființă cufundată într-un anumit mediu nu poate să cunoască acel mediu. De exemplu, peştii nu pot să cunoască apa în care sunt cufundați. Unii doresc să-L cunoască pe Dumnezeu, dar, dacă sunteți cufundați în Dumnezeu, nu-L veți cunoaşte, căci vă aflați în interiorul Lui şi doar trăiți în El, fără să-L cunoaşteți. Dacă doriți să-L cunoaşteți, trebuie să ieşiți din El şi să faceți din El o condiție a existenței voastre. Să presupunem că îi vorbiți unei celule vii din voi. Celulele omului sunt ființe care raționează, înzestrate cu o inteligență specifică. Ele sunt ca păsările şi ca peştii. Asta poate să vă pară uimitor, dar e cât se poate de adevărat. Puteți încerca să le vorbiți şi acele celule să vă înțeleagă. Şi, când le veți vorbi în limba lor, îşi vor executa misiunea perfect. Dar puteți să le şi speriați, şi atunci se vor înghesui unele în altele. Dacă o celulă ar zice că ar vrea să ştie ce este omul, ar fi acelaşi lucru ca atunci când omul ar zice: „Vreau să ştiu ce este Dumnezeu”. Atunci, Dumnezeu nu trebuie să fie un mediu, omul trebuie să iasă din El. „Dar este posibil? Da. Trebuie doar să-ți schimbi forma. „Dar nu pot! Aşteaptă, atunci, până ai să o schimbi! Asta e toată filosofia problemei! Şi celula, ca să ajungă să ştie ce este omul, trebuie să treacă prin miliarde de condiții în toate țesuturile, să fie în stomac, inimă, plămâni,

creier etc. Şi numai după aceea va putea să se oprească şi să zică: „Mi-am făcut o părere despre om; ştiu deja ce este omul”.

Şi acum, noi, filosofii din această lume, care am călătorit peste tot, ne oprim şi zicem: „Vino să-ți spun ce este Dumnezeu: este atotputernic, ai înțeles acum? - „Am înțeles.” N-ai înțeles nimic. Abia după ce ieşi din acest mediu, după ce ieşi pe acea poartă care se numeşte moarte, abia atunci vei cunoaşte ce este Dumnezeu. Exact din această cauză mor oamenii. Şi, când într-un suflet se naşte dorința de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, la moartea lui, trebuie să spună: „Trebuie să mor ca să-L cunosc pe Dumnezeu”. Este cea mai bună definiție a cunoaşterii lui Dumnezeu.

Cei care au scris Evangheliile erau oameni foarte înțelepți. Unii cred că evangheliştii erau simpli pescari inculți şi că Iisus Hristos era simplu şi neinstruit. Dar nu-i adevărat. Hristos şi-a făcut studiile la şcoala divină. Nu avea nevoie să studieze pe pământ. Afirmația că omul care n-ar fi studiat ar fi putut să schimbe lumea şi să-i ducă pe oameni la Dumnezeu este o concluzie superficială care mă uimeşte! Materialiştii, panteiştii spun: „Voi, creştinii, sunteți prea prostănaci, sunteți lipsiți de logică. Aveți încredere într-un om, care era unul obişnuit şi incult, ca să vă conducă la Dumnezeu. Noi - adaugă ei -, când reflectăm, luăm în considerare totul”.

Într-o zi, într-o biserică, cineva, predicând, a afirmat că Hristos a hrănit cinci mii de persoane cu cinci pâini şi doi peşti. Ca să-i facă pe cei care îl ascultau să înțeleagă această minune, a zis: „Să nu credeți că erau nişte pâini obişnuite. Nu, erau mari ca nişte coline”. Un păstor, auzind asta, a fluierat după obiceiul lui şi a replicat: „De

ce vorbeşti aşa? Nu mi se pare deloc uimitor că pâinile au fost atât de mari. Singurul lucru care mă uimeşte pe mine este mărimea cuptorului în care au fost coapte acele pâini atât de mari!” Iată lipsa noastră de logică, judecata noastră superficială. Primul lucru pe care trebuie să-l facă un creştin este să se elibereze de toate concluziile mincinoase, de toate gândurile mincinoase şi de toate dorinţele mincinoase. Şi o poate face. Un om înzestrat cu logică se poate elibera imediat de ele. De exemplu, un elev poate să verifice până unde este corectă această afirmaţie: Omul este o fiinţă cu două picioare; fiecare fiinţă cu două picioare este, deci, om. În consecinţă, găina, care are două picioare, este om. Concluzia este foarte corectă, numai că a avea două picioare nu este ceva ce îl caracterizează pe om, căci poate să meargă şi în patru labe! Pe om îl caracterizează inteligenţa, inima şi sufletul. Sunt trei elemente. Picioarele sau braţele sunt doar prelungiri sau o producţie fizică a activităţii omului.

Când trebuie să execute o activitate, omul trebuie să aibă braţe şi picioare. Condiţiile le vor crea. Care vor fi acelea? Ele vor corespunde mediului. Spunem că este imposibil ca unele organe să se schimbe cât timp o fiinţă trăieşte în acelaşi mediu. Dacă luăm peştele, vom spune că înotătoarele îi sunt necesare şi nu se pot schimba. Totuşi, dacă peştele iese din apă, dacă poate să o facă şi decide să devină om, va trebui ca înotătoarele să i se transforme în braţe şi în picioare. Noi, cei care dorim să trecem în lumea spirituală, suntem ca peştii, cufundaţi într-un mediu. Dacă vrem să cunoaştem condiţiile în care trăiesc îngerii, aceştia ne vor spune, aşa cum le-am spune noi peştilor dacă ar vrea să iasă din apă şi să treacă în mediul nostru ca să gândească şi să acţioneze:

„Trebuie întâi să-ți transformi înotătoarele, să creezi plămâni și să înveți să respiri”. Peștele care va putea să îl învețe pe alt pește cum se formează plămânii va fi peștele cel mai învățat.

Acum, vă recomand această învățătură ca să vă puteți face plămâni pentru cealaltă lume, căci, dacă nu aveți, nu veți intra acolo. Trebuie să fiți pregătiți pentru ca viața voastră să se prelungească în Cer, fără întrerupere, după plecarea de pe pământ.

Să reflectăm la cuvântul „cunoaștere. În limba scrisă, cuvintele sunt formate din anumite semne, literele. Putem să luăm cuvântul bulgar „cunoaștere” **(nosHabane).** Cel care a format aceste semne avea în cap o anumită idee.

Prin analogie, mă gândesc la plante și la flori în felul următor: când floarea crește, stă înălțată ca un pahar, cu deschizătura în sus, până în momentul în care acceptă germenele. Îndată ce îl acceptă, începe să se întoarcă în jos, să se aplece și atunci formează litera **n.** Am zis, în cunoaștere **(nosnabane),** paharul este întors spre Dumnezeu ca să toarne în el ceva și, după ce a primit, vrea să testeze ce a primit, să realizeze experiența sau, în sens organic, subînțelegem că floarea a prins rod și fructul trebuie să se coacă. Deci, nu puteți avea cunoaștere cât timp n-ați fost fecundați. Altfel, veți fi un suflet gol, întors în sus. Când sufletul vi se întoarce în jos, zicem că Dumnezeu a pus ceva în voi. Este posibil ca acel fruct să cadă înainte de vreme și procesul trebuie să fie repetat, cel al dezvoltării și al maturizării, căci fără efort nu există reușită. Se spune despre 0 (zero) că e nimic. Dar, în matematică, zero are forța să crească sau să micșoreze de zece ori, după cum este așezat în față sau după cifră. Dacă, de exemplu, punem 0 după 1, asta

formează un număr de zece ori mai mare; dacă îl punem în fața lui 1, numărul este de zece ori mai mic. Aşadar, nimicul e ceva. În ce mod ceea ce nu are nimic în el poate să crească sau să micşoreze lucrurile? Potrivit concepțiilor mele, în nimic există timpul şi spațiul ca două elemente necesare dezvoltării noastre organice; în spațiu acționează lumina şi căldura. Deci, când aşezăm un zero după n, asta înseamnă că floarea are condiții să se dezvolte.

Dar să vorbim despre copac, care are o viață dublă: sus, în trunchiul şi ramurile şui; jos, în rădăcini. Se spune că peştele este cufundat în apă şi omul este cufundat în aer. Aceasta este adevărat doar pe jumătate. Există şi alte elemente şi, dacă ar fi eliminate, viața s-ar opri. Plantele, care dau fructe, au două medii: solul pentru rădăcini şi atmosfera pentru crengi şi frunze. Atunci, în acest caz, prin cunoaştere se subînțelege cunoaşterea solului ca o condiție pentru ramuri şi ca mediu pentru rădăcini, pentru dobândirea hranei pentru ramuri, frunze şi flori. Să presupunem că vă aflați jos, în rădăcini. Călătorind în acest copac (cel al vieții), veți vedea că există două feluri de viață: viața materială, în rădăcini, şi viața spirituală, în ramuri. Sunt ca subiectul şi predicatul (verbul).

Lumea duhurilor, a îngerilor, numită de unii lume astrală, este legătura dintre lumea oamenilor (fizică, materială) şi lumea pur spirituală sau lumea divină. Cel care vorbeşte este Dumnezeu. El reprezintă Cuvântul, izvorul cunoaşterii, al forței şi al vieții. Omul este subiectul, solul care pregăteşte seva vieții, şi auxiliarul „a fi” reprezintă duhurile şi îngerii care leagă lumea fizică de lumea spirituală şi care aplică legile acțiunii armonioase a acestor două lumi. Puteți avea un subiect,

puteți avea un verb, dar, fără legătură, nu aveți o propoziție. Tocmai îngerii introduc în noi ştiința lui Dumnezeu, fără de care nicio viață n-ar fi posibilă în noi. Voi face o comparație. Presupuneți că ieşiți din casă noaptea în plină iarnă, că tremurați şi vă expuneți la lună. Cineva vă întreabă: „Ce faci aici?” - „Mă încălzesc.” - „Dar nu e soare!” - „Eşti orb, te înşeli, acest soare mă va încălzi puțin câte puțin.” Când nu aveți nicio idee despre Dumnezeu, înseamnă că între voi şi Dumnezeu există un gol, o barieră care întrerupe legătura vieții voastre cu viața divină.

Acum, îmi dau seama că în această conversație ceva nu e clar în mintea voastră. De ce? Atunci când, ca să vă explic lucrurile, trec din această lume în cealaltă, există un interval. Dacă aş vorbi despre muzică, ați zice că omul poate să perceapă undele sonore a căror frecvență este între 32 şi 46.000 de vibrații pe secundă. Cât priveşte lumina, aceasta se manifestă la început ca o rază roşie în ochiul nostru, cu 428 de miliarde de vibrații pe secundă. Mergând mai sus pe această scară, între razele roşii şi razele violete, ajungem la 739 de miliarde de vibrații pe secundă. Gândirea noastră nu poate fi logică decât atunci când ne limităm la cercul îngust al celor pe care putem să le sesizăm, adică al celor pe care le putem testa şi înțelege. Când trecem brusc de la sunet la lumină, nu putem fi întotdeauna logici, căci între sunet şi lumină există anumite vibrații pe care nu le-am luat în considerare. Trecem de la sunet la lumină, dar am ratat unele domenii despre care nu avem nicio noțiune. Pornind de la lumea cu 32 de vibrații pe secundă şi ajungând la 46.000 de vibrații pe secundă, lume accesibilă urechii, zicem: „Până aici, ştim”. Dar, mergând mai departe, ne trezim în întuneric

şi zicem: „Nu cunoaştem asta”. Ajungând în apropierea razei roşii, zicem: „Slavă Domnului, am trecut prin acel pustiu!”. Dar acel pustiu cuprinde un spaţiu mare, inimaginabil, situat între două limite, între 46.000 şi 428 de miliarde de vibraţii pe secundă. Tot ce nu înţelege omul este pentru el un pustiu în care nu creşte nimic. Nu există nimic. Când a vorbit despre viaţa veşnică, Hristos a fost foarte atent. El a umplut toate intervalele, a unit lumile în una singură: cea spirituală cu lumea îngerilor, lumea divină cu lumea Sfintei Treimi, lumea fizică cu lumea oamenilor, a sufletelor. De aceea, El zice: „Eu sunt Calea Adevărului spre Viaţă. Leg aceste două lumi şi, în acelaşi fel, vă duc din lumea îngerilor spre lumea lui Dumnezeu, cea a Adevărului. Astfel, cel ce Mă urmează şi va apuca pe drumul pe care i-l voi arăta va găsi binele necesar sufletului său, pacea divină”. Din acest motiv, mai spune: „Vă dau pacea, vă las pacea mea”. Pacea este copilul Cerului. A fost înălţată în casa Domnului. După tot ce am spus, se poate trage concluzia aceasta: Calea este mişcarea Duhului Sfânt în aplicarea raţională a legilor naturii; Viaţa este organizarea armonioasă a elementelor şi dezvoltarea forţelor în suflet; Adevărul este manifestarea lui Dumnezeu Unic; aceasta creează condiţiile în care mintea şi sufletul omului pot să aspire la ceva mai bun şi mai luminos în această lume vastă.

Să considerăm „viaţa veşnică” un izvor care ţâşneşte dintr-un pisc înalt al munţilor divini, de sub o anumită stâncă. Apa este elementul care poartă în el viaţa. Cursul râului este calea descendentă spre un punct mai jos, spre o lume inferioară. De aceea, Hristos a spus: „Am ieşit din Adevăr, din Dumnezeu şi am coborât în lumea materială ca să ajut oamenii, ca să-i stropesc cu

această apă vie”. Din acelaşi motiv, în alt loc, a zis: „Sunt apa vie”. Aceste trei lucruri despre care vă vorbesc, Viața veşnică, Dumnezeu şi Iisus Hristos (Cale, Adevăr şi Viață) sunt legate între ele. Dacă apa nu țâşneşte din vârful muntelui şi nu curge pe acest drum, albia râului despre care vorbeşte Hristos, nu poate să aducă binefacerile aşteptate. Din punct de vedere hristic, trebuie să fim mai aproape de acest izvor. Hristos viu este acest izvor: omului îi este de ajuns să ştie cum să bea din acest izvor. Nu spun că nu ştiți să beți, dar beți la o distanță de 500-1.000 km de izvor şi ziceți că ştiți ce este Hristos. Nu ştiți câte elemente au intrat în această apă, au tulburat-o şi v-au înşelat astfel gustul. Trebuie să urcați pe cursul râului. Drumul e cam lung şi faceți bătături la tălpi, dar, ajunşi lângă izvor, veți spune: „Aceasta este apa bună!” Şi cei care nu vor putea merge lângă izvor vor bea apa tulbure, pentru că fără apă e şi mai rău. Vă spun: în ciuda bătăturilor de la picioare, mergeți lângă izvor şi beți din apa lui curată! La întoarcere, veți avea o minte limpede, o inimă bună şi o vedere extinsă. Multe eforturi, multă muncă cu el însuşi îi vor fi necesare omului ca să poată aplica învățătura lui Hristos şi să dobândească aceste rezultate care, într-o zi, îl vor înălța ca să devină cetățean al cerului şi să trăiască printre îngeri şi sfinți.

Să revenim la subiect. Când se vorbeşte despre viața veşnică în sensul de nemurire, fiecare va spune că o astfel de viață este imposibilă aici pe pământ. Într-adevăr, când moare, poate oare omul să dobândească viață? Concluzia este corectă. Totuşi, nu toate concluziile corecte sunt adevărate, căci cum am putea oare să ştim dacă omul moare sau nu complet? După ce nu a muncit primăvara, vara şi toamna, omul zice: „Voi

munci în cursul iernii". Îi voi spune: N-ai condițiile necesare ca să munceşti. Dacă nu te-ai îmbogățit primăvara, vara şi toamna, cum te-ai putea îmbogăți în timpul iernii? Dacă nu ai lucrat când era timpul s-o faci, cum ai putea să dobândeşti viața veşnică? Poți să faci asta acum, astăzi. Este de ajuns să ai curajul acelui păstor de a-ți purta corect bâta şi de a şti cum să loveşti. Definit ştiințific, să loveşti înseamnă să cunoşti condițiile în care vei putea să reacționezi când, în viață, în cale va apărea o dificultate.

Spuneți deseori: „Cum a zis Dumnezeu". Dar Dumnezeu zice că unui fricos i se vor lua oile, va fi sclav şi va sta să facă întruna cărămizi ca evreii în Egipt. În realitate, nu facem numai cărămizi şi case. Sunt construcții şi construcții. Am construit casa, dar Dumnezeu vine şi ne goneşte afară din ea. O luăm de la capăt timp de cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de ani, economisim şi, după câțiva ani, El ne ia încă o dată casa. La ce foloseşte această muncă inutilă? Nu vreau să spun că nu trebuie să muncim, ci s-o facem rațional, ca să câştigăm ceva care ne va aparține. Prezicând astfel, cineva va zice: „Dar tu ne înveți să nu muncim!". Eu îi învăț pe oameni că trebuie să muncească. Cel care a venit, perceptorul, vă ia proprietățile şi inima şi le vinde, dar niciodată n-a vândut mintea omului. Câte inimi, câte suflete nu sunt capturate şi vândute! Şi oamenii pretind că sunt proprietarii! Vedem mulți oameni care nu ştiu nici să gândească, nici să acționeze. Ei pot să urască, dar nu să iubească. Toți aceştia, cu mintea şi cu inima coruptă, formează o karma şi vedem, în viitor, întreaga populație suferind şi plângând din cauza unor legi pe care aceşti „aleşi le-au promulgat. Întrebați-vă deputații şi parlamentul ce legi promulgă. Un parlament

zice: „Promulgăm legi pentru ca legea divină să nu mai fie învăţată în şcoli”. Sau: „Dumnezeu va fi respins, a trecut vremea Lui; nu vom mai merge la biserici, dar vom respecta noile idei, iar cel care nu va respecta această lege va fi pedepsit în consecinţă”. Voi spuneţi: „Nu se poate face nimic, deputaţii pe care i-am ales fac astfel de legi, nu ne-a mai rămas decât să ne supunem”. Dar veţi mai spune: „Legea asta care a fost votată nu este corectă”. Ar trebui să alegeţi alţi deputaţi, care vor dovedi care este dreptul vostru şi vor promulga alte legi. Ceea ce se întâmplă în lume se întâmplă şi în noi înşine. Hristos zice că, pentru a avea viaţă veşnică, omul trebuie întâi să înveţe să gândească şi să acţioneze corect. Acum, voi ziceţi: „întorcându-ne acasă, vom începe să aplicăm corect legea”. Ce veţi aplica? Din nou vechea lege! Un mic deranjament vă va devia şi veţi uita viaţa veşnică. Servitoarea a lăsat mâncarea să se ardă, începeţi să strigaţi şi s-o certaţi şi, odată cu mâncarea, vă pierdeţi complet capul şi inima. Ştiţi cu ce semănaţi? Oamenii inteligenţi au ilustrat deseori unele situaţii prin povestioare. Să dăm un exemplu. Un câine care trecea pe un pod a văzut în apă alt câine ducând un os în gură. A dat drumul osului său ca să-l ia pe celălalt. Şi a pierdut osul. Deseori, şi noi, prin reflecţie, abandonăm ce e cultivat pentru ce e sălbatic. Faptul că servitoarea a lăsat mâncarea să se ardă nu trebuie să vă tulbure. Când vă pregătiţi pentru viaţa veşnică, trebuie să aveţi răbdare şi stăpânire de sine asemenea acelui filosof care a trudit douăzeci de ani la unele probleme matematice scriind totul pe hârtiuţe: nu s-a înfuriat când, întorcându-se acasă, a observat că menajera, facându-i ordine în cameră, a pus pe foc toate acele hârtiuţe. Ar trebui să păstraţi toate aceste hârtiuţe. Acum, adunaţi

toate hârtiuțele pe care le-a scris Dumnezeu şi ziceți: „Ce sunt fragmentele astea?”. Şi le aruncați în foc. Ce veți răspunde când Dumnezeu o să vă întrebe: „Unde sunt hârtiuțele tale?” „S-a făcut curat în cameră.” - „Să nu se mai întâmple încă o dată.” N-ar trebui să faceți în acest fel curat în camera voastră divină. Acele hârtiuțe sunt diferiți centri ai omului pe care Dumnezeu a scris mult, şi lucruri foarte prețioase pentru voi. Totul trebuie pus în ordine. Multe lucruri sunt împrăştiate în jurul edificiului construit de Dumnezeu - cărămizi, nisip, pietre - şi toate aceste materiale trebuie să intre în construcția noii voastre case. Trebuie să pregătiți singuri acest material nou. De aceea Hristos a zis: „Când îl veți cunoaşte în voi pe singurul Dumnezeu adevărat care construieşte, care este mediul, condițiile şi elementul din voi, veți dobândi viața veşnică”.

Acum, vreau să vă las trei lucruri la care trebuie să reflectați: mediul, condițiile şi elementele. Cei care nu se pot gândi la ele să se gândească la un subiect accesibil lor. Dar cei care gândesc să verifice dacă sunt cufundați în acest mediu numit Dumnezeu. Au condițiile şi elementele? Aerul lor e curat? Ferestrele le sunt deschise? Ochii şi limba le sunt la locul lor? Limba nu e chiar atât de mică pe cât o vedem. Ea, care creează şi distruge lumea, se arată prea puțin. Nu e vizibilă, dar ce eroină! Rupe oase, face oamenii să se bată unii cu alții. Dacă limba nu e la locul ei, trebuie să strângeți şuruburile ca să nu fie zgomotoasă, căci, atunci când va veni Dumnezeu, El va vedea dacă toate şuruburile limbii voastre sunt la locul lor şi dacă ea funcționează aşa cum a creat-o pe vremuri. Într-un anumit loc, şuruburile s-au deteriorat. Pălăvrăgeşte. Puneți repede şuruburi în acel loc! Câte şuruburi n-am văzut pierdute! Veți aduce

şuruburile pierdute, verigile pierdute, toate elementele limbii voastre, ale minții şi inimii voastre şi le vom pune la locul lor. De aceea vine acum Hristos. Ați aruncat rotița, dar nu trebuia. Cum aşa? Savanții spun că cecumul este inutil şi trebuie înlăturat când ne doare. Cum se poate spune că nu foloseşte la nimic? Va veni timpul în care va începe să funcționeze. Medicii spun că apendicele s-a inflamat şi trebuie scos.

Mai bine mor decât să rămân fără el, căci boala se va instala în altă parte. Organele nu trebuie suprimate. Câte milioane de ani l-au fost necesare lui Dumnezeu ca să facă apendicele? Şi, acum, un doctor stupid consideră că e inutil şi-l taie! Să fie eliberat omul de el! Acest onorabil apendice poate să se revolte de mai multe ori şi să zică: nu trebuie să mănânci carne, nu trebuie să tai gâtul animalelor. Fasolea, lintea nu provoacă dureri, dar se spune: afară cu apendicele! Şi mâncăm din nou carne. Dar apendicele are amici în inimă şi în minte. Dacă îl operați, odată cu el vor muri amicii din inimă şi din minte. Pentru asta, Hristos a zis: „Aceste trei elemente din viață, condițiile, forțele şi legile, trebuie să fie puse la locul lor”. Asta sugerează creştinismul şi este ştiința profundă a vieții.

Nu vreau să vă ofer o filosofic goală, ci vreau să testați şi să încercați în viață ce v-am spus. Cum va fi corectată lumea? Se va corecta când toate viețile vor fi puse la locul lor. Atunci, viața va începe să funcționeze ca un ceas. Vă voi da un exemplu. Un om şi-a cumpărat un ceas care s-a oprit foarte repede. El şi-a zis: „Am dat mulți bani, nu l-am purtat nici măcar o săptămână şi s-a oprit'.”. S-a dus la ceasornicar ca să-i repare ceasul şi l-a întrebat: „Câți bani vrei?”. Ceasornicarul s-a uitat la ceas şi a răspuns: „Zece centime”. - „Bine.”

Ceasornicarul a suflat în mecanismele ceasului, de unde a ieşit un păduche care se blocase înăuntru, şi ceasul a reînceput să meargă. „O să-mi iei zece centime pentru un suflat?” - „Exact!” Şi Dumnezeu va sufla, şi totul va merge din nou. Aceste mici vietăți nu sunt la locul lor şi nu trebuie să se găsească în ceas. Creştinismul este filosofia care vrea să elibereze sufletul omenesc de toate categoriile de paraziți, ca viciile limbii, ale minții şi ale inimii să fie găsite. În asta constă izbăvirea. Şi, când toate şuruburile şi buloanele, mintea şi inima vor fi puse la locul lor şi în ordine, atunci vor veni condițiile vieții veşnice. Atunci, învierea va fi un act posibil, realizabil. Ştiu că această punere la loc a şuruburilor este o muncă grea, dar, după ce va fi terminată cu succes, omenirea îşi va sărbători jubileul pe pământ. Copilul, fiul şi fiica vor cânta melodia nouă a vieții, bucurându-se că părinții au găsit şi potrivit şuruburile şi că pentru ei urmează un viitor luminos. Popoarele se vor bucura, îl vor lăuda şi îl vor slăvi pe Bunul Dumnezeu, pentru că conducătorii lor spirituali, preoții, predicatorii, profesorii au găsit şi au potrivit şuruburile şi pentru că, pentru viața lor pe pământ, se statorniceşte un viitor luminos. Toți vor intona un cântec de slavă care va ajunge până în străfundurile inimii lor şi sufletelor lor. Acest cântec va dezvălui trecutul, va înțelege viitorul şi va exprima spiritul vieții noi. Dar cineva va întreba: „în ce constau aceste şuruburi? Ce pot să facă?”. În aceste şuruburi este trasată calea pe care trebuie să mergem. Ele reunesc, adună părțile separate ale vieții. Cel care priveşte bine pasul şurubului şi mâna care îl răsuceşte va înțelege sensul profund al marilor legi care conduc spre o țintă anume. Acestea sunt forțe divine care, potrivit voinței divine, vor apărea curând în viață, vor

aşeza la locul lor elementele separate, vor dirija seva divină spre sufletul omenesc, vor aşeza sufletul în mediul lui adevărat, vor crea cele mai bune condiții pentru dezvoltarea sa şi îi vor dărui adevăratele elemente ale vieții. Atunci, sufletul nostru va suge, precum copilul la sânul mamei, un lapte tare, sănătos şi pur. Atunci, în subconştientul nostru vor apărea rădăcinile conştiinței divine, şi pe ele se va ridica tulpina. Crengile vor creşte, vor dezvolta frunzele conştiinței de sine şi pe ramuri vor apărea bobocii şi florile supraconştiinței, cea a îngerilor.

Când se va produce, acesta va fi semnul venirii primăverii spirituale. Sufletul omului se va găsi în domeniul nemuririi, în afara ghearelor morții, ale păcatului şi ale criminalității. Şi noi, cu o credință pozitivă, cu o cunoaştere pozitivă, putem să atingem bogăția ce n-are preț, rodul pomului vieții veşnice, ale cărui frunze slujesc la vindecarea beteşugurilor omeneşti şi ale cărui fructe întrețin sufletul omenesc şi unirea lui cu Dumnezeu. Acest mare eveniment se află în pragul vieții noastre.

Sofia, duminică, 12 octombrie 1914

Cercurile conştiinţei

Dumnezeu domneşte în cer,
Dumnezeu domneşte în viaţă,
sfinţit fie Numele Lui.
Reflecţie

Vă reproduc următorul citat: „Fii întotdeauna credincios, sincer şi blând. Şi Dumnezeul păcii îţi va umple inima cu toate binefacerile”.

Ce înţelegeţi prin cuvântul „spirit”? Când se vorbeşte despre spiritul omenesc, înţelegeţi omul în forma lui. Într-adevăr, prin cuvântul „spirit” se înţelege o mişcare conştientă. Numai ce e raţional se mişcă. Acolo unde nu există spirit, unde nu e raţiune, nu poate să fie mişcare. Aşadar, ceea ce este mort este lipsit de mişcare. Numai ceea ce trăieşte, lucrurile raţionale, se mişcă. Spunem deseori că un spirit a obsedat pe cineva. Nu! Spiritul nu poate obseda pe nimeni, poate doar să pună în mişcare omul. Astfel, vorbind de spirit, trebuie să aveţi o idee clară despre ce este.

Mulţi vorbesc despre suflet. Ce este sufletul? Prin cuvântul „suflet” se înţelege ceea ce este sublim şi nobil în om, adică începutul raţional din el, care creează şi construieşte. Sufletul nu e ceva separat de om. El se manifestă în om ca principiu care creează, construieşte şi protejează de distrugere ceea ce el a creat. Sufletul din om este principiul blând prin care se manifestă iubirea. Pe de altă parte, mintea este principiul puternic din om. Spiritul şi sufletul au acelaşi raport între ele ca acela care există între intelect şi inimă. Dacă acceptăm ideea că sufletul este asemenea căldurii şi spiritul asemenea luminii, pot să se lipsească unul de altul? Spiritul este o

suprafață pe care se reflectă sufletul. La fel se întâmplă cu lumina solară: dacă n-ar întâlni în drumul ei o anumită suprafață sau un mediu mai dens de materie în care să se reflecte, n-ar putea să se manifeste ca lumină şi căldură. În cursul venirii sale pe pământ, energia solară întâlneşte în spațiu mai multe suprafețe de densități diferite pe care se refractă de mai multe ori. Câte şi care sunt refractările pe care le suferă energia solară? Răspunsul este cunoscut de savanții adevărați, dar savanții obişnuiți nu-l ştiu. Ei abia intră în ştiința pozitivă, cea a existenței.

Savanții adevărați ştiu că Pământul are un înveliş dintr-o materie aparte, care slujeşte la transformarea energiei solare, ce este convertită în lumină perceptibilă ochilor noştri. O parte din energia solară este convertită în căldură grație căreia organismul nostru creşte şi se dezvoltă. Energia calorică suportă şi ea mai multe refractări. Dacă, într-o zi, transformatorul de energie solară s-ar deteriora, viața pe pământ ar dispărea. Acestea sunt date ştiințifice care pot fi verificate.

Există multe date ştiințifice şi mulți savanți în lume, dar puțini dintre ei sunt înțelepți. De exemplu, unii savanți sau unii oameni inteligenți spun că Spiritul (Duhul) a obsedat pe cineva şi l-a răpit. Ce înțeleg ei când vorbesc despre obsesia prin Spirit? În Scripturi, se spune că Spiritul a răpit pe cineva. Aceasta înseamnă că Spiritul, care dispune de forțe puternice ale naturii, a răpit un anumit om. El poate să răpească nu numai un om, ci şi o întreagă adunare de oameni pe care să-i transporte dintr-un loc în altul. Dacă un ascensor poate „să ridice” sute şi mii de oameni şi să-i transporte dintr-un loc în altul, de ce Spiritul n-ar putea s-o facă?

Spiritul are ştiinţă, cunoaşte legile de care se slujeşte natura. Poate să transforme materia şi s-o polarizeze.

Când vorbesc despre aceste probleme, unii le înţeleg bine, dar alţii nu înţeleg totul. De ce? Pentru că nu sunt savanţi, ci vor să fie consideraţi ca făcând parte dintre ei şi se plasează astfel pe o bază greşită. Ei trebuie să ştie că egalitatea în cunoştinţe nu va fi niciodată atinsă. Doar în inegalitate constă frumuseţea. Toţi oamenii sunt fraţi, dar cu concepţii diferite. Vaca este şi ea sora noastră, dar cu coarne şi copite. Pasărea este şi ea sora noastră, dar cu cioc, aripi şi pene. Când ne întâlnesc, aceşti fraţi şi aceste surori fug de noi, deoarece nu ne purtăm aşa cum ar trebui.

Când se ajunge la ştiinţa despre relaţii, oamenii se poticnesc. Laicii şi oamenii Bisericii merg până la un anumit punct, dar, când ajung la subtilele relaţii interioare, toţi se opresc şi zic: „Această zonă este periculoasă, nu se poate merge mai departe". Ajunsă în acest punct, mama zice: „Nu merită să fii mamă, să aduci pe lume copii". Tatăl zice: „Nu merită să fii tată". Pe de altă parte, dascălul zice: „Nu merită să fii dascăl, să-i înveţi şi să-i educi pe aceşti copii nerecunoscători". Ajunşi în această zonă, toţi oamenii se opresc şi zic: „Nu merită să mergem mai mult". Este o zonă îngheţată, pe care trebuie s-o traversăm cu orice preţ, ca să putem merge mai departe. Dincolo de această zonă, se găseşte una şi mai periculoasă, care trebuie şi ea traversată. Ca să treceţi de aceste două zone fără prejudicii, trebuie să vă echipaţi bine. Dincolo de ele, intraţi pe tărâmul frumuseţii sublime a vieţii.

Dacă vă privesc cu atenţie, văd că stările voastre se schimbă foarte des. Într-o zi, sunteţi inspiraţi, bine-dispuşi, gata să îmbrăţişaţi pe toată lumea. După două

zile, sunteți deprimați, mergeți cu capul în jos, vă apasă ceva. De ce? Motivele sunt numeroase. În primul rând, n-ați respirat corect, şi astfel s-a produs o constricție a vaselor şi, drept urmare, energia creierului nu mai circulă bine. Corpul vostru eteric nu e în armonie cu corpul fizic. Aceste stări provoacă o obstrucție interioară şi omul începe să se îndoiască şi să vadă totul anapoda. În funcție de dispoziție, vedeți aversul sau reversul medaliei. De exemplu, cumpărați un bilet la loterie şi câştigați 50.000 de leva. Încasați banii, îi puneți în buzunar şi plecați acasă veseli şi vioi. La toți cei pe care îi întâlniți vedeți doar fețe fericite şi mulțumite. Vedeți binele în fiecare. Altul are la el 50.000 de leva şi trece printr-o pădure. Tâlharii îl prind şi-i iau banii. Rămas fără bani, vede tâlhari în toți oamenii întâlniți în cale. Acest om vede peste tot răul. Care dintre cele două stări este corectă, prima, sau a doua? Oamenii sunt toți buni, sau toți răi? În primul caz, toți oamenii erau buni pentru că erați bine-dispuşi. În cazul al doilea, toți oamenii erau răi pentru că tâlharii v-au luat banii. Veți vedea oamenii buni sau răi în funcție de dispoziția voastră, bună sau proastă.

Ca să nu fiți victimele confuziei, ca să nu ajungeți la concluzii greşite, trebuie să vă studiați stările. Dispoziția bună sau dispoziția proastă sunt două stări de conştiință. Conştiința este o suprafață plană, asemenea unei pelicule fotosensibile folosite în domeniul fotografic. În consecință, cele mai mici schimbări care se produc în mentalul omului se imprimă în ea. Când constatați cea mai mică schimbare în conştiința unei persoane, trebuie să fiți atenți să n-o deranjați, să nu filosofați despre ce simte, deoarece e posibil să vă loviți şi voi de aceeaşi stare. În ciuda filosofici voastre, e posibil să comiteți

aceeaşi greşeală. Ce trebuie să faceți? Dați-i persoanei un astfel de exemplu încât să înțeleagă prin intermediul vostru cum trebuie să se comporte. O persoană a fost jefuită - nu-i spuneți că Dumnezeu e bun, că o va ajuta, îi va rezolva problema. Dar, dacă e săracă şi voi aveți bani, fiți darnici, ca să vadă ajutorul Domnului trimis prin intermediul vostru. Dacă îi spuneți că Dumnezeu o va ajuta, că problemele i se vor rezolva şi că o iubiți, toate acestea sunt cuvinte zadarnice care n-au nicio valoare. În fața voastră stă un om îmbrăcat sărăcăcios, desculț, şi voi îi spuneți că-l iubiți! înțeleg ca un om înfometat să se roage. Se roagă pentru ca cineva să-i dea de mâncare. Dar ca un om sătul să se roage, asta nu mai înțeleg. Un om sătul trebuie să se roage pentru omul înfometat? Nu, omul sătul trebuie să-l invite pe omul înfometat, să-i dea să mănânce, să-l îmbrace şi apoi va putea să-i vorbească puțin despre Iubirea divină. Altfel, vorbele fără fapte bune creează contradicții în viață.

Înainte de a le da lecții oamenilor, de a le spune cum să se comporte, trebuie să învățați cum să vă comportați voi înşivă. Este ştiința cea mai grea. Este o pedagogie aparte pe care puțini au răbdarea s-o asculte, şi chiar mai puțini s-o aplice. Nu-i e deloc uşor omului să se educe el însuşi şi să aibă o abordare corectă față de toate ființele vii. Când dau un exemplu într-o conferință, ziceți că asta îl priveşte pe un oarecare. Cineva îşi spune: „Acest exemplu mă vizează". Şi se supără. Nu, exemplele date la şcoală sunt pentru toate ființele vii, fac turul lumii şi circulă în scopul educării oamenilor. Se referă la ființele vii, nu la morți sau la pietre. În consecință, dacă vreți să profitați de ele, considerați-le în sens pozitiv.

Nu e deloc uşor să educi un om ca să dobândească o bună abordare interioară şi exterioară. Un bărbat şi o femeie s-au certat. Femeia i-a spus câteva vorbe jignitoare soțului. El s-a înfuriat, s-a întristat, n-a putut să digere cuvintele ofensatoare ale soției. Sunt ca nişte cuie înfipte în conştiința lui şi nu se poate elibera de ele. Îl întâlniți în drumul vostru pe acest bărbat şi vă întrebați de ce nu vrea să vă salute. Acest bărbat este ocupat: se luptă cu acele cuvinte ofensatoare şi amare pe care le-a rostit soția lui. Lăsați-l în pace. E nevoie de timp ca să asimileze această amărăciune.

Un bulgar din Kosteneț avea obiceiul să-şi bată soția conform regulilor din Evanghelie. Aderase recent la evanghelism şi începuse să citească Evangheliile. Şi, bătându-şi soția din când în când, se justifica invocând un verset din Evanghelie care zice: „Dumnezeu îl pedepseşte pe cel pe care îl iubeşte”.

Într-o zi, soția lui era prost-dispusă şi asta îl enervă pe soț, care o bătu. Întristată şi ofensată, femeia i-a zis: „Să ştii că de data asta n-am să te iert, cât voi trăi, că m-ai lovit”. El a plecat la vie şi a început să sape, dar n-avea niciun spor. De ce? Ceva îl frământa, regreta că-şi bătuse soția. A reînceput să sape, dar n-o făcea deloc bine. În fine, s-a reîntors acasă, s-a dus direct la soție şi i-a zis: „Te rog să mă ierți, căci nu m-am purtat frumos cu tine. Am fost în vie să sap, dar nu reuşeam. Mă apasă ceva. Vreau să mă ierți”. Credea că, fără iertarea soției, evanghelismul lui va fi pierdut.

De ce ofta şi era îndurerat acel om? Lovindu-şi soția, luase asupra lui starea ei apăsătoare şi suferise din cauza ei. În acest caz, soția a devenit stăpâna şi el, servitorul. S-a zbătut toată ziua cu starea în care se aflase ea înainte. Se întreba: „Ca evanghelist, îți iubeşti

soția?” Ceva îl întreba în sinea lui: „Dar ea îi dă ascultare soțului?”

Acolo unde există iubire, există şi ascultare. Unde nu e iubire, nu există ascultare. Deci ascultarea nu poate să existe fără iubire. Fără iubire, asta înseamnă deja violență. În iubire, ascultarea vine în mod natural, căci omul care iubeşte nu abuzează de puterea lui.

Astfel, tot ce se întâmplă în viață trebuie să fie explicat în mod rațional. Fiecare schimbare din conştiință are o explicație rațională. Nu este de ajuns că aveți stare proastă, ci trebuie să cunoaşteți cauza. Neplăcerile pot să aibă origine fizică: ați mâncat ceva greu de digerat. Da, dar pot să aibă şi o cauză sentimentală sau intelectuală.

Omul trebuie să cunoască neapărat cauzele schimbărilor care se produc în conştiința sa. Fiecare stare de conştiință poate să fie reprezentată printr-un cerc. Cercul va fi cu atât mai mare cu cât conştiința va fi mai largă şi mai trează. Din acest punct de vedere, conştiințele tuturor ființelor se prezintă sub forma a nenumărate cercuri concentrice, cercul interior fiind cel mai mic. Cercul exterior, cel mai mare, cuprinde toate celelalte conştiințe, care trebuie, inevitabil, să-i dea ascultare. El constituie organele conştiinței exterioare care le dirijează. Deci fiecare conştiință interioară trebuie să dea ascultare fiecărei conştiințe exterioare situate deasupra ei şi toate trebuie să se supună celei a cercului celui mai exterior.

Voi ziceți: „Nu cred în Dumnezeu”. Vă loviți singuri. „Nu cred în îngeri.” Vă loviți singuri. „Nu cred în sfinți, în duhuri”. Vă loviți singuri. Sfinții, îngerii şi duhurile sunt cercuri care există deasupra voastră, dar nu puteți vedea ce se găseşte deasupra voastră. Puteți vedea doar

ce este sub voi, nu şi ce este deasupra. Ce este deasupra vă poate vedea întotdeauna. Uneori, simțiți influența acestor cercul i exterioare. Ființele din aceste cercuri ştiu cu mult înainte ce vă aşteaptă, ce suferințe vi se pregătesc, şi iau măsuri ca să vă ajute. Văd că ați apucat pe un drum greşit şi încep să vă influențeze. Dacă nu puteți să le înțelegeți, vă vor crea suferințe atât de mari, încât gândurile vor începe să vi se trezească. Îndată ce începeți să gândiți, începeți să simțiți corect şi păşiți pe calea cea bună.

Să ne imaginăm 30 de cercuri, adică 30 de conştiințe care se întrepătrund. Cercul exterior are forța şi posibilitatea de a le ordona pe următoarele 29. Totuşi, cercul cel mai interior nu dispune de nicio putere. Se simte singur, toate celelalte îi pot da ordine. El nu poate să-şi dea ordine decât lui însuşi.

Conştiința fiecărui om se lărgeşte treptat şi, în cursul acestui proces, trece prin stări diferite. Când se găseşte în cercul cel mai interior al conştiinței, omul se simte complet singur, părăsit de toți. Nimeni nu-l iubeşte şi crede că nu poate să facă nimic. Această stare durează două sau trei ore. Apoi, conştiința lui începe treptat să se lărgească; trece prin toate celelalte cercuri de conştiință ca să ajungă în sfârşit la al treizecilea cerc. Îndată ce intră în această conştiință, omul începe să se simtă liber, mulțumit de el, crede că ştie multe lucruri şi că poate să facă orice.

Conform legilor astrologiei şi chiromanției, este posibil să se determine exact în care cerc de conştiință se află un om. Nimeni nu poate să stea constant în acelaşi cerc. În conştiință se produc constant urcări şi coborâri. Exact în asta constă frumusețea vieții.

Pictorul poate să deseneze aceste cercuri, după care puteți determina în care cerc de conştiință vă aflați. Fiecare cerc este legat de anumite forțe ale naturii şi, în consecință, fiecare om este purtător al acestor forțe. E bine să desenăm aceste cercuri cu creioane colorate şi să-l plasăm pe om în centrul lor. Veți obține un tablou frumos pe care trebuie să-l studiați. Aceste cercuri reprezintă noile conştiințe care acționează în lume.

Acum, când vorbesc despre conştiințe, mai multe persoane riscă să fie expuse la contradicții şi să spună: „De ce trebuie să studiem cercurile conştiinței prin care trece omul? Astăzi ne trebuie pâine şi numai pâine. N-avem timp să studiem”. Fiecare are grijă să-şi asigure hrana. După părerea mea, indiferent de om, indiferent de situația lui, îi rămâne timp să studieze. „Sunt negustor, n-am timp liber.” Chiar şi fiind negustor, dispui de puțin timp liber ca să studiezi. Studiul îi este necesar fiecărui suflet. În ceea ce priveşte sărăcia, bolile şi suferințele din lume, acestea sunt condiții care împing omul să învețe. Nu vreau să demonstrez asta chiar acum. Fără s-o demonstrez, multe dintre acțiunile vieții ne permit să ne convingem de exactitatea spuselor mele.

Recent, unul dintre frații noştri s-a îmbolnăvit. Simțind o mică mâncărime pe gât, se scărpinase şi provocase o rană mică şi o sângerare uşoară. El neavând la îndemână nici pânză, nici vată curată ca să absoarbă sângele, rana s-a infectat şi gâtul i s-a umflat. Dacă n-ar fi apelat la ajutor exterior, tot sângele i s-ar fi putut otrăvi. Venit să-l văd, am constatat că starea îi devenise foarte gravă. Eram uimit cum putuse să se lase într-o astfel de stare în care sângele i se contaminase. Oricum, trebuia ajutat urgent. În acest timp, apropiații încercau să-l convingă să se opereze. „De ce să te operezi?” -

„Lasă, am capitulat complet." - „N-ai capitulat şi, începând de astăzi, îți vei învăța lecțiile. Acum, ai învățat prima lecție." Important era că apropiații acestui frate deciseseră că trebuia să se opereze şi el era convins că nu putea să scape de operație. „Nu, asta va putea să se rezolve fără operație." - „Cum? - „Ai răbdare, şi vei vedea." La puțin timp după aceea, un abces s-a spart la nivelul gâtului, de unde s-a scurs în jur de un litru şi jumătate de sânge impur, după care fratele s-a simțit foarte slăbit. Cum să nu te simți slăbit?

Mulți dintre voi doresc să ştie dacă se vor vindeca, dacă boala le va trece. Le este teamă de moarte. Este scris dacă un om trebuie să moară de boală sau nu. Medicii spun despre un anume bolnav că va muri. Nu va muri. Când va trebui să moară, chiar dacă e sănătos, tot va muri. Va fi luat în aşa fel încât nu va înțelege cum s-a întâmplat. Până acum, i-am zis unui singur om în ce moment va muri. Am determinat exact ziua şi ora plecării sale. I-am spus că va pleca peste şase luni spre cealaltă lume. N-am mai spus nimănui şi nici nu voi mai spune. Fiecare are fixat momentul în care va pleca.

Ca discipoli, nu trebuie să vă temeți de moarte, nici de boală, nici de încercări. Bolile şi încercările vor veni, dar în spatele lor se găsesc cercuri care joacă un rol important în procesele de conştiință. Originea tuturor bolilor este legată de o anumită dizarmonie din om. Ficatul deranjat arată că există ceva incorect în sentimentele sale inferioare. Durerea de cap înseamnă că există o anumită dizarmonie în capacitatea sa de a gândi, în centrii cerebrali: nu gândeşte corect. Când inima ni se strânge, înseamnă că există o anumită dizarmonie în compasiune. N-am întâlnit până acum un om compătimitor căruia să i se strângă inima.

Manifestând milă, inima ta va începe să se dilate. „Dar inima mea bate neregulat.” Cum ar putea să bată altfel? Bate astfel fiindcă nu eşti compătimitor. Cu ani în urmă, erai mai compătimitor decât acum. Îndată ce-ţi vei manifesta compasiunea, inima va începe să bată regulat. Copiii sunt mai compătimitori decât adulţii, dar mamele nu le dau posibilitatea să-şi manifeste compasiunea. La ce vă puteţi aştepta de la un om care îşi ţine mâinile în buzunare sau la subsuoară? Nu putem să avem o părere bună despre un astfel de om. Nu vă puteţi explica motivul, dar el rezultă din anumite defecte. Şi fiecare defect arată că unul dintre cercurile conştiinţei nu funcţionează normal. Un om stă cu capul uşor înclinat. De ce? Unul dintre cercurile conştiinţei sale trebuie pus în ordine.

Aceste cercuri reprezintă anumite forţe şi energii care înconjoară sufletul omenesc. Aceste forţe sunt transmise tocmai de cercurile conştiinţei. De aceste cercuri depinde succesul sau insuccesul omului.

Ceea ce vă spun despre cercuri sunt cunoştinţe pozitive pe care trebuie să vi le însuşiţi. Veţi spune că ştiţi aceste lucruri, că le-aţi învăţat. Cel care spune că le cunoaşte să încerce să transforme fierul în aur. Cel care e capabil să transforme fierul în aur poate să întâmpine dificultăţi? Îi este imposibil să întâmpine dificultăţi pe care să nu le poată rezolva. Va lua 100 kg de fier pe care le va transforma în aur. Astfel, îşi va procura cărţile cele mai scumpe, va face turul lumii şi va dobândi multe cunoştinţe. Veţi spune că asta nu vă priveşte. Această cunoaştere vă este accesibilă, dar cine a putut până acum să transforme fierul în aur? Alţii vor spune că n-au nevoie de cunoştinţe care să le permită să transforme fierul în aur. Asta e o altă problemă; esenţialul e ca

fierul să poată fi transformat în aur. Văzându-vă, pot să vă spun că, pentru a ajunge la această cunoaştere, veţi avea nevoie să studiaţi încă cel puţin 1.000 de ani. Şi numai jumătate dintre voi vor putea s-o facă. Cealaltă jumătate vor avea nevoie de încă 1.000 de ani ca să poată transforma fierul în aur. În general, sunt necesari 3.000 de ani pentru ca o parte din omenire să poată transforma fierul în aur.

Astfel, înţelegeţi ce este conştiinţa şi cât de lent poate fi procesul de lărgire şi de trezire a conştiinţei omului. Eu însumi aş fi foarte mirat dacă aş putea să transform o bară de fier în aur. Asta e forţă, nu glumă! Cine n-are fier în gândirea sa? Totuşi, este o întreagă artă să transformi acest fier în aur. Imaginaţi-vă că vi se stârneşte un sentiment de iubire, că iubiţi pe cineva. Atunci, sunteţi sub influenţa lui Venus. Este un sentiment divin, dar, la un moment dat, apare Saturn, căci şi el o iubeşte pe Venus, şi lasă să treacă în sângele vostru o fracţiune infimă de fier. Acest fier degajă imediat o otravă şi simţiţi că în voi s-a produs o anumită schimbare. Acea fracţiune de fier pe care Saturn a introdus-o în sângele vostru este infimă, e o milionime de miligram, care va produce o anumită perturbare în urma căreia, în timpul nopţii, nu puteţi dormi. Ce trebuie să faceţi în această situaţie? Luaţi acest fier şi transformaţi-l în aur. În ce fel? Introduceţi în voi energia solară. Făcând apel la Soare, la Dumnezeu, la Apollo, acesta vă va arăta imediat metode ce permit transformarea fierului în aur. Îndată ce veţi reuşi să transformaţi fierul în aur, un gând frumos şi luminos va străluci imediat în intelectul vostru.

Şi creştinii fac la fel. Când sunt confruntaţi cu unele dificultăţi, se roagă îndelung la Dumnezeu până când în

intelectul lor străluceşte un gând luminos, şi îşi rezolvă astfel dificultăţile. După aceea, nu contează câţi vor fi învinşi, căci vor rămâne cu o stare de bucurie. Cântă şi îi aduc laude Domnului. Se adresează fraţilor lor astfel: „Fraţilor, n-aveţi niciun motiv să vă fie teamă; Dumnezeu a venit pe pământ şi a transformat fierul în aur”.

Dacă vă aflaţi într-o situaţie dificilă, vă veţi ruga o zi, apoi două sau trei, săptămâni, până când tot fierul din sânge se va transforma în aur. Uneori, nu sunt necesare multe zile. Sunt de ajuns câteva ore ca să aibă loc această transformare.

Ce provoacă stările negative? Ele provin din faptul că cercurile conştiinţei voastre nu sunt încă echilibrate. Preţ de câteva ore, sunteţi veseli şi vioi, apoi vă ziceţi: „Sufletul meu e trist”. De ce această tristeţe? Trebuie să lucraţi asupra voastră ca să simţiţi forţa rugăciunii. Fiecare dintre voi trebuie să înveţe să se roage într-un mod specific. Maestrul nu vă va oferi această rugăciune specifică de-a gata. Fiecare trebuie s-o găsească singur. Această rugăciune este magică. Este în stare să transforme metalele obişnuite în metale nobile. Această rugăciune este o forţă divină, o formulă cu care nimic nu este imposibil.

Credeţi în asta? Veţi spune că da. După părerea mea, credeţi doar pe jumătate, căci vă întrebaţi dacă aţi verificat-o cumva. Ştiţi doar în parte asta, deoarece vă aflaţi abia la începutul studiilor. Pe viitor, cu astfel de cunoştinţe nu veţi fi acceptaţi nicăieri. Nu este vorba doar de profetizare. În această viaţă, i se cere omului să aibă forţe. Nu este de ajuns să vă întoarceţi cu faţa spre Dumnezeu, ci trebuie şi să-I arătaţi cum lucraţi. Când veţi merge în cer, veţi putea rămâne acolo câţiva ani, dar

ar trebui să ştiţi cum să lucraţi şi acolo. Nu este de ajuns să vă duceţi prietenul la universitate, ci trebuie şi ca el să înveţe acolo şi să-si termine studiile cu bine. Ziceţi: „Ştim aceste lucruri, ştim că trebuie să iubim. Cunoştinţele pe care le aveţi pot să vă ajute, dar există o cunoaştere esenţială la care toţi năzuiesc: cea a nemuririi.

Spuneţi că multe lucruri nu vă sunt clare.

Aţi studiat cercurile? Cunoaşteţi numele tuturor cercurilor? Ulterior, în cursul a treizeci de conferinţe succesive, vă voi vorbi în mod special despre fiecare cerc, ca să vă învăţ caracterul lui distinctiv, într-adevăr, aveţi multe cunoştinţe, dar ceea ce vă creează obstacole este faptul că aveţi o părere foarte bună despre voi. Prin asta se înţelege că vă supraestimaţi. Cineva spune că e puternic. Ca să aflăm cât e de puternic, îl vom expune batjocurii tuturor elevilor din clasă ca să vedem cât poate să reziste. Dacă un frate spune ceva neplăcut, el se va plânge imediat: „Ştiţi ce mi-a spus fratele cutare?”. Din întâmplare, a încurcat cuvintele şi a spus ceva răutăcios. Cine dintre voi n-a spus un cuvânt răutăcios despre altcineva? Cine dintre voi n-a ameninţat pe altcineva?

La Sofia, o elevă de liceu a povestit cele ce urmează: într-o zi, a venit un inspector să-l controleze pe unul dintre profesori. Ca să-i arate inspectorului că disciplina domnea în clasă, profesorul li se adresa din când în când elevilor ameninţându-i cu degetul. În acest fel, voia să-i facă să nu uite că trebuiau să aibă o atitudine respectuoasă în faţa inspectorului. Elevii au început să râdă, pentru că li se părea ridicol.

Acum, vă voi da o formulă simplă pe care o veţi putea folosi în toate situaţiile, bune sau rele, din viaţa

voastră. Indiferent ce vi se întâmplă bine sau rău, rostiți această formulă în sinea voastră, şi vedeți ce vi se va întâmpla imediat în suflet. Formula este următoarea: „Doamne, Te binecuvântez de mii şi miliarde de ori”. Rostiți această formulă când nu gândiți nimic rău. Când vă aflați într-o situație cât se poate de rea sau când v-a lovit o nenorocire, nu ziceți: „Doamne, sunt eu oare cel mai mare păcătos din lume?” Rostiți din nou formula: „Doamne, Te binecuvântez de mii şi miliarde de ori. Atâta timp cât te vei considera un mare păcătos, te vei afla în ultimul cerc interior, singur şi părăsit. Îndată ce vei zice „Doamne, Te binecuvântez de mii şi miliarde de ori, te vei afla pe ultimul cerc exterior, vei avea forța şi viața. Imediat, peste tot, calea ți se va deschide şi, în modul cel mai firesc, îți vei rezolva dificultățile şi vei realiza toate acele lucruri pentru care te-ai născut, deoarece fiecare om s-a născut pentru ceva.

Ca să explic mai bine, voi lua Biblia sau Evanghelia ca exemplu. Veți constata că aceste cărți sfinte au multe pagini. Prin ce se deosebesc paginile cărților sfinte? Se deosebesc prin faptul că fiecare conține o cunoaştere specifică. În plus, fiecare pagină conține un număr determinat de rânduri. Mai mult, fiecare frază, fiecare cuvânt se deosebeşte prin conținutul lui specific. Silabele, cuvintele şi propozițiile din fiecare rând se deosebesc unele de altele. Dacă o silabă a unui cuvânt lipseşte, ea poate fi reconstituită cu uşurință. Dacă lipseşte o propoziție întreagă, reconstituirea e mai dificilă. Şi, în plus, fiecare trebuie să ştie pentru el însuşi dacă reprezintă o literă, o silabă, un cuvânt sau o propoziție întreagă în această carte divină şi sfântă. Dacă sunteți doar o literă, trebuie să ştiți de câte ori vă repetați în toată cartea. De exemplu, ați numărat în câte

locuri găsim în Biblie litera B? Cât timp v-ar fi necesar ca să numărați în câte locuri apare în Biblie fiecare literă? E o sarcină grea care vi se va da ulterior.

După ştiința Cabalei, se poate calcula exact de câte ori se găseşte litera B. Se cere multă răbdare pentru asta. Această sarcină nu vă poate fi dată acum, căci nu aveți timp s-o îndepliniți. Dacă ați face acum acest calcul, ar fi o muncă inutilă pentru voi. N-ați şti la ce ar folosi acest calcul. Făcând aceste calcule, ar trebui să aveți un registru special, un blocnotes, în care să însemnați totul. Unii țin un jurnal cu tot ce li se întâmplă în viață. O tânără a scris în jurnalul ei: „Astăzi, m-a vizitat buna mea prietenă şi am schimbat cuvinte înverşunate. M-a jignit şi am repezit-o şi eu aşa cum trebuie". Acesta nu e jurnal. Când omul vorbeşte sau scrie, trebuie să-şi stăpânească sentimentele, să ştie ce trebuie să spună. Se ține socoteala fiecărui cuvânt. Hristos a zis: „Veți fi judecați pentru fiecare vorbă de prisos şi va trebui să dați socoteală". Ştiind aceasta, trebuie să țineți cont de fiecare cuvânt rostit sau scris.

Dumnezeu domneşte în cer, Dumnezeu domneşte în viață, sfințit fie Numele Lui.

Sofia, 28 decembrie 1927

Formele conştiinţei

Fii credincios, sincer şi blând
întotdeauna. Şi Dumnezeul păcii
îţi va umple inima cu toate binefacerile.
Reflecţie

În natură există procese diferite. Unele sunt conştiente, legate de viaţa raţională, altele sunt inconştiente. Iată, de exemplu, cum procedează un simplu pietrar. I se dă să taie o piatră în formă de dreptunghi, cu patru unghiuri, sau în formă de cornişă pentru casa unei persoane. Face totul după un model, dar, dacă îl întrebaţi ce a făcut azi, vă va spune: „Ştiu că am cioplit o piatră, că i-am dat o formă, dar nu ştiu unde va fi pusă”. Este vorba despre unul dintre procesele inconştiente. La ce rezultat va ajunge acest om dacă, toată viaţa, n-a făcut decât să taie piatra sau dacă a cioplit doar cornişe? Acest tăietor de piatră va atinge arta de a ciopli pietrele destinate oamenilor.

Deseori, oamenii din ziua de azi, îndeosebi savanţii, se consacră unor gânduri de mică importanţă, ca acelea de a tăia piatra, de a face cornişe, fară să ştie unde pot să folosească aceste gânduri. Aceasta arată că, în viaţa oamenilor, nu pot avea toate lucrurile aceeaşi importanţă. Unele sunt departe de inima noastră şi le considerăm puţin importante, în timp ce le considerăm importante pe cele care ne sunt apropiate. Astfel, multe persoane consideră de mare importanţă ideea sublimă de a iubi întreaga omenire. Este o idee conştientă, dar omul nu poate să îmbrăţişeze întreaga omenire. Vă este posibil să vă iubiţi aproapele, dar, cu conştiinţa actuală, nu puteţi iubi toată omenirea. Prin aproapele vostru

înțeleg unul dintre prieteni, una dintre prietene, sora, un coleg de şcoală sau unul dintre servitorii voştri credincioşi.

Ca discipoli, care trebuie să fie morala voastră? Veți spune că morala este deja cunoscută în lume şi că voi, ca discipoli, năzuiți la o morală nouă şi sublimă. Morala actuală există de opt mii de ani. Aceasta a fost creată de oameni, dar, aşa cum este astăzi, nu poate avansa niciun pas. Morala actuală este veche, e pe cale de degradare. Totul îmbătrâneşte în lume: religia, ştiințele, filosofia, artele. Tot ce are formă îmbătrâneşte. În lumea de azi, şi asta din timpuri imemoriale, există patru feluri de religii în fața cărora se înclină încă oamenii. Aceste patru forme de religii sunt cunoscute de toate popoarele din vechime, din timpurile cele mai îndepărtate. Prima formă de religie o vom numi **clericalism,** adică religia ritualurilor: se aprind lumânări, se cădelnițează, se fac plecăciuni în fața icoanelor, se venerează unele imagini precum triunghiul, cercul cu un punct în centru, pentagrama, sexagrama, unele amulete, talismane, relicve care au aparținut unui sfânt etc. Până în zilele noastre, o mare parte dintre oameni sunt adepții acestei religii.

Vom numi a doua religie **militarism,** religia cuțitului, a revolverului, a violenței. Când veți întâlni un adept al acestei religii, el vă va spune: „Această lume nu poate fi corectată decât cu forța".

A treia religie este **capitalismul.** Această religie este blândă şi moale. Ea seamănă cu o femeie care, oriunde s-ar duce, se întoarce în toate direcțiile. Nu găsim la ea nicio morală; foloseşte tot felul de maşinațiuni.

Al patrulea fel de religie este **socialismul.**

Primele trei forme de religii reprezintă familia: clericalismul este mama, militarismul este tatăl şi capitalismul, copiii. Socialismul reprezintă servitorii acestei familii. Ei lucrează pe lângă patronii lor ca să obțină drepturi.

Urmărind dezvoltarea omenirii, vom găsi toate aceste religii la fiecare om. Observați-vă, observați oamenii, şi veți vedea trăsăturile caracteristice fiecărei forme sau fiecărui fel de religie. Omul poate să fie zilnic, succesiv, clericalist sau militarist, sau capitalist, sau socialist. La trezire, începe prin a face o rugăciune, un ritual. Apoi vine un moment în care zice: „Rugăciunea nu este de ajuns, trebuie folosită forța, brutalitatea". Apoi zice: „Nici asta nu este ceva eficient. Trebuie să ai bani". În fine, văzând că nici asta nu merge, zice: „Noi, cei slabi, trebuie să ne unim, să devenim puternici, să rezistăm la condițiile grele. Trebuie să formăm o frăție şi să ne punem la încercare forțele". În această privință, toate formele de religie au zeii lor în fața cărora se închină oamenii. Toate formele, toate ritualurile acestor religii sunt o rătăcire în care a căzut omenirea.

Ele sunt forme impuse de loja neagră, numite forme obscure. Fiecare dintre aceste forme de religie corespunde unei manifestări a religiei adevărate. Clericalismul corespunde iubirii, militarismul, înțelepciunii, capitalismul, adevărului, socialismul, dreptății. Clericaliştii sunt păcătoşi, se roagă la Dumnezeu, aprind lumânări, tămâiază. Aerul este obiectul activității lor. Militarii aprind focuri şi trag peste tot. Focul este obiectul activității lor. Capitaliştii se ocupă de apă şi socialiştii, de pământ. Totuşi, lumea nu va fi corectată cu niciuna dintre aceste metode. Clericalismul este o deformare a iubirii; militarismul este

o deformare a înțelepciunii; capitalismul, care reprezintă circulația sângelui în om, este o deformare a adevărului; socialismul este o deformare a dreptății. Toate aceste forme de religie reclamă libertatea şi, cu toate acestea, folosesc legea violenței. Clericalistul te va spânzura, militaristul te va spânzura, capitalistul te va spânzura şi socialistul te va spânzura. De ce? Pentru că toți sunt copiii aceleiaşi mame. Seamănă între ei, căci au fost născuți de aceeaşi mamă. Şi, după toate acestea, cineva se va lăuda că e clericalist, altul, că e militarist. Al treilea, că e capitalist, al patrulea, că e socialist! Acestea sunt învățături care nu pot să facă ordine în lume. Asasinatul şi violența trebuie să fie respinse. Ele reprezintă o idee exterioară, nu una interioară. Există o lege care poate să facă ordine în lume, dar oamenii n-au ajuns încă la această lege. Toate aceste învățături trebuie să fie înlocuite cu unica şi sublima lege a vieții - numai Iubirea este capabilă să aducă ordine în lume. Deci noua morală din lume trebuie să fie cea a Iubirii. Acum, abordez problema potrivit acestui principiu.

Omul care a mers prin pădure, care s-a oprit la anumite izvoare a comis în trecerea lui multe pagube. Totuşi, dacă are conştiința trează, se va adresa lui Dumnezeu cu aceste cuvinte: „Doamne, iartă-mi păcatele. Trecând prin pădure, am speriat multe păsări, am rupt multe crenguțe, am murdărit apa izvoarelor mici cu noroi. Trebuie să fiu atent ca să nu fac nicio stricăciune”. Aceasta trebuie să fie conştiința celor care trăiesc după noua morală. Cel care trăieşte în conformitate cu noua morală nu poate să pricinuiască stricăciuni nici plantelor, nici animalelor, nici celor apropiați. Acum, vreți să vă corectați viața, dar, până când nu veți ajunge la această înaltă conştiință în voi

înşivă, să-L simţiţi pe Dumnezeu, să vă legaţi cu El, nu veţi reuşi niciodată. Nu sunteţi singurii care doresc să-şi corecteze viaţa; toţi oamenii au această dorinţă, dar pentru asta se cere o conştiinţă trează. Vă rugaţi la Dumnezeu şi ziceţi: „Oare Dumnezeu mă ascultă?" Trebuie să ştiţi neapărat dacă Dumnezeu vă ascultă sau nu. Pentru ca Dumnezeu să vă asculte, trebuie să vă puneţi în situaţia unui copil inteligent pregătit să înveţe. Ce fac oamenii religioşi din zilele noastre?

Se proţăpesc în faţa lui Dumnezeu, îşi bombează pieptul şi încep să se roage ca şi cum ar face ceva foarte important. Ce au făcut? Cu ce se pot lăuda? Dacă e vorba să se laude cu capul, elefantul are unul mai mare decât al lor. Creierul elefantului cântăreşte mai mult decât cel al omului.

În zilele noastre, savanţii năzuiesc să găsească trăsăturile care deosebesc omul de animal. Pentru data viitoare, veţi scrie despre următorul subiect: trăsăturile distinctive ale omului şi ale animalelor. Unii ocultişti spun că omul se deosebeşte de animale prin lumina lui. Omul are mai multă lumină decât animalele. Totuşi, această deosebire se referă mai ales la conştiinţa sa. Care sunt calităţile proprii conştiinţei omeneşti şi cele proprii conştiinţei animalului? Gândiţi-vă la această problemă.

Astfel, reflectând la cele patru forme de religie, consideraţi-le şcoli, faze ale vieţii prin care a trecut omenirea. Omul nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu cu aceste credinţe. Toate aceste idei, toate aceste credinţe trebuie să fie schimbate. Dacă un om religios te poate spânzura pentru că nu-i împărtăşeşti ideile, care este această religie? Dacă un militar te poate spânzura doar pentru faptul că nu-i susţii ideile, ce este

acest militarist? În America, în 1905, doi miliardari au jucat la bursă: unul cumpăra şi celălalt vindea. Toată lumea din jurul lor suferea. Mii de oameni au dat faliment, mii de oameni au înnebunit etc. Potrivit cărei filosofii trebuie să trăiască oamenii astăzi? Toate aceste învățături au dat oare exemplul conform căruia oamenii pot să trăiască armonios între ei? Nimeni n-a sacrificat ceva ca să introducă pacea în lume. Ce stăpân ar fi mulțumit astăzi văzând că e guvernat de servitorii lui? Văzându-şi servitorul, stăpânul zice: „E un servitor!”. Dacă, în viitor, vom continua să aplicăm aceste patru învățături, atunci sistemul castelor, care nu aduce nicio libertate, niciun spațiu între oameni, va continua să existe în lume.

Discipolii noii învățături trebuie să aibă determinate o formă şi un mod de viață. Omul creează forme singur. De exemplu, clericalismul, militarismul, capitalismul şi socialismul sunt învățături omeneşti. Ele nu sunt create de Dumnezeu, ci de oameni. În natură, nu există nici clericalism, nici militarism, nici capitalism şi nici socialism. Dacă ați intra în viața rațională, ați vedea că, în spatele scenei pe care trăiesc oamenii, nu există nicio formă. Deseori, ființele raționale îşi părăsesc viața şi coboară pe Pământ să se distreze, dar numai câteva ore. Ele pot să ia forma unei ființe inferioare şi să joace un anumit rol. Ele dispun de cunoştințe pe care le pot pune în aplicare când vor şi aşa cum doresc.

Atâta timp cât priviți lucrurile cu ochii conştiinței voastre, nu puteți vedea nimic. În ochii unui mamifer, ai unui bou, puteți vedea o mare frumusețe; asta depinde de voi. Dacă vreți să vedeți ochi frumoşi, priviți-i pe cei ai boului. Are ochi mai frumoşi decât ai omului. Ochii îi sunt profunzi şi expresivi. Văzând cum se comportă cu

el stăpânul, boul zice: „Nu-i nimic, într-o zi, ne vom elibera de povara asta. Mergând în două picioare, stăpânul nostru crede că nu înțelegem nimic, înțelegem viața, chiar dacă o înțelegem diferit de stăpânul nostru”. Boul, imperturbabil, înaintează liniştit. Poartă în el calmul şi tăcerea; nu ştie ce e ura. Văzând că stăpânul e grăbit, boul zice: „De ce e grăbit stăpânul? Nu ştie oare că există un timp pentru toate lucrurile?” După aceea, aruncă o privire spre stăpân şi-şi continuă munca. Uneori, stăpânul trece pe lângă bou şi-l bate pe spate zicând: „E un bou, nimic mai mult!” Nu, sub pielea de bou se ascunde un suflet rațional care nu este încă manifestat. Acest suflet nu poate fi zărit decât în ochii lui. Cel ce cunoaşte chiromanția şi frenologia poate, după trăsăturile animalelor, să le înțeleagă destinul, principiile etc. Ca şi oamenii, animalele se deosebesc unele de altele. De exemplu, unui cal îi place să muşte, să lovească cu copita, altuia, nu.

Învățăturile despre care vă vorbesc au contribuit la dezvoltarea vieții omului. Într-adevăr, când un om se comportă omeneşte, se manifestă ca militarist, clericalist, capitalist sau socialist. Totuşi, când omul se comportă după legea divină, nu poate fi clericalist, ci va fi omul Iubirii şi va vorbi ori despre viață, ori despre Iubire; nu poate fi militarist, ci va fi omul înțelepciunii şi va vorbi despre cunoaştere şi forță; nu poate fi capitalist, ci va fi omul Adevărului şi va vorbi despre libertate şi spațiu: nu va căuta doar bogăția materială, care nu creează nimic, ci va căuta acea bogăție a Adevărului, care creează şi construieşte. În fine, cel care se comportă după legea divină nu poate fi socialist, ci va fi omul Dreptății. Omul adevărat trebuie să fie omul Iubirii care generează viața, omul înțelepciunii care generează

cunoaşterea, omul Adevărului care generează libertatea şi determină direcția spre care se îndreaptă primele două principii. În fine, omul adevărat trebuie să fie omul Dreptății, care arată ce poate fi realizat în lumea fizică. Dreptatea arată limita a ceea ce putem realiza.

Omul poate să treacă prin aceste patru stări zilnic. Un om a zis: „Fără bani, nu se poate face nimic în viață!”. Acest om e capitalist. Altul a zis: „Omul nu poate să trăiască singur, trebuie să fie întotdeauna într-un colectiv”. Acest om este socialist. Domiciliul este prima fază a socialismului. Acasă, tatăl reprezintă militarismul. El zice: „Hai, copii, toți în picioare! Trebuie să ştiți că există o lege pe lume!”. Mama reprezintă clericalismul. Ea zice: „Copii, trebuie să vă rugați, să vă supuneți lui Dumnezeu, marilor legi!”. Ce reprezintă copiii? Ei sunt impulsul dat părinților. Ei sunt capitalul care face să se mişte familiile, societatea şi statele. În casă, copiii suscită activitatea intelectului şi a inimii părinților. Cât timp copiii sunt apropiați de părinții lor, casa e bogată, mama şi tatăl au elan în muncă, îndată ce pierd acest capital, adică fiii şi fiicele, tatăl şi mama zic: „Ce-o să facem acum?”. Până la urmă, se resemnează şi spun: „Trăiască servitorii!”. Aşa s-a întâmplat cu Adam. La început, era singur, dar a dorit să aibă o prietenă. Dumnezeu i-a zis: „Vei zămisli un copil”. Şi Adam a zămislit primul său copil, pe Eva.

Acum, vi se cere vouă tuturor o morală determinată. Când sunteți întrebați ceva despre învățătura primită la şcoală, trebuie să aveți o anumită idee. Această învățătură nu este o învățătură a Iubirii, nici una a înțelepciunii, nici a Adevărului, nici a Virtuții. La ele năzuiți, dar nu le-ați atins încă. Această învățătură are nevoie de forme noi pe care nu le-ați elaborat încă. Nu

trebuie doar să vorbim despre morală şi să zicem că trebuie să iubim! Când iubiți pe cineva, nu trebuie să aveți nicio îndoială, nicio bănuială. Îndată ce ajungeți la Iubire, învățătura nouă exclude total îndoiala. Îndată ce un anumit om vine la voi, trebuie să aveți încredere deplină în el, să puteți dormi liniştiți, fără să vă gândiți că ar putea să vă fure ceva. În noua învățătură, care trebuie să fie relațiile dintre dascăli şi elevi? Ele trebuie să fie bazate pe încredere deplină, pe iubire reciprocă. Îndoiala va veni în mod inevitabil, dar omul va trebui să-i facă față. De aceea, se cere o muncă conştientă. Totuşi, există un leac pentru îndoială, există un leac pentru lipsa de curaj, pentru lipsa de credință etc. Pentru a exercita o influență asupra acestor manifestări negative din el, omul trebuie înainte de orice să se cunoască. Astrologii ştiu care om este temător şi care se îndoieşte. Tipii saturnieni se îndoiesc. Orice li s-ar spune, ei răspund: „Treaba asta nu ne bucură, nu se va termina bine”. Saturn, Venus şi celelalte planete există ca entități şi-şi exercită influența asupra fiecărui om şi asupra fiecărui popor.

Nu numai planetele exercită o influență asupra omului, ci în lumea invizibilă există ierarhii întregi, ființe avansate şi inteligente, îngeri, care influențează şi ajută întreaga omenire. Aceste ființe sunt imaginea Iubirii. O consider pe Venus o ființă avansată, o imagine a Iubirii. Toți oamenii trebuie să stabilească o legătură cu acest principiu, căci, după cădere, şi-au pierdut legătura cu Iubirea, cu acest principiu sublim, legătură pe care trebuie s-o restabilească chiar azi.

Atrag acum atenția asupra acestor probleme ca să începeți să vă interesați de ele şi să le studiați. Trebuie să studiați creştinismul dintr-un punct de vedere nou.

Când veți ajunge la caracterul lui Hristos, trebuie să-l considerați rezultatul Iubirii divine. Veți ajunge la realitate, la acea știință pozitivă ce trebuie supusă experienței. Astfel, veți dobândi cel puțin rezultate microscopice. Cel care are această cunoaștere pozitivă trebuie să fie capabil să strângă creta în mână și s-o transforme în aur. Acest om poate să spună: „Știi tu cine sunt?”. Crede în el însuși și în cunoștințele pe care le are. Vă va cere să-i dați o piatră oarecare și o va transforma imediat în aur. În aur se ascunde arta adevărată a vieții: arta de a transforma lucrurile. Dacă nu dețineți încă această artă, dacă nu aveți iubire, nu puteți înțelege direcția ideilor voastre. Ideile pot să fie transformate și înnobilate; pot să fie transformate într-o forță puternică în viață, dar numai dacă aveți influența acelor ființe superioare. Ca să fiți convinși de existența acestor ființe sublime, trebuie să faceți o experiență. Dacă nu puteți să faceți nicio experiență, trebuie să acceptați această afirmație ca pe o axiomă. În lumea spirituală, nu este permis să se vorbească despre ce n-a fost testat și verificat. Trebuie să faceți experiența fiecărui lucru și, dacă experiența dă greș, trebuie să găsiți un maestru care să vă spună de ce n-a reușit experiența voastră. Tot ce a fost testat și verificat este întotdeauna adevărat și real.

Gândindu-ne la pătrat, veți ști că două dintre laturile lui sunt pozitive și celelalte două, negative. Aceste patru laturi pot să fie pozitive descendente și negative descendente, precum și pozitive ascendente și negative ascendente. Cunoscând legile care acționează în pătrat, le puteți utiliza ca să vă transformați gândurile și sentimentele. Atâta timp cât ideile sunt la început, sunt pozitive, cinetice. Sunt înhămate la treabă. Îndată

ce au fost fecundate, devin negative, adică încărcate cu energii negative. Când o idee vă apare în minte, observați dacă este ascendentă sau descendentă. În funcție de natura ideii, veți lua direcția necesară. Altfel spus, mişcarea fiecărei idei are o direcție, ori spre centrul Pământului, ori spre centrul Soarelui. Dacă o idee se îndreaptă spre centrul Pământului, va trebui să luați măsuri ca să nu cădeți sub influența ei. Trecând prin centrul Pământului, nu trebuie să profitați niciodată de roadele lui. Deci nu împrumutați nimic de la ființele care trăiesc pe Pământ. Dacă veți lua din roadele lor, veți intra într-o stare descendentă. Totuşi, când călătoriți spre centrul Soarelui, spre principiile sublime cu care sufletul vostru este în acord, tot ceea ce poartă ele va fi la dispoziția voastră şi vă va servi. Aceasta înseamnă că nu este posibil, că nu trebuie să acceptați totul ca hrană pentru organismul vostru. De exemplu, puteți folosi pietricelele sau pământul ca hrană? Nu puteți. Aşadar, feriți-vă de orice hrană care vă este inutilă. Această hrană ar provoca diferite stări maladive. Nu puteți folosi decât acele roade care îşi extrag sucul din adâncime.

Multe chestiuni ştiințifice care vă pot fi utile sunt explicate în conferințele mele, dar nu le studiați aşa cum ar trebui. În conferințe sunt date reguli şi metode importante şi specifice care, dacă ar fi explicate, le-ar permite orbilor să vadă. Dacă vă mobilizați să studiați cu seriozitate conferințele mele, veți putea avea patru ochi, doi în față şi doi la spate. Cu patru ochi, ați putea vedea totul. Dacă studiați conferințele din prima serie, veți dobândi multe lucruri. De exemplu, în conferința „Bobul de grâu”, este expusă metoda prin care omul poate „să crească”. Dacă bobul de grâu este capabil să suporte

atâtea suferinţe şi să hrănească toată lumea, câte n-ar putea să suporte omul! Ziceţi: „Şi eu pot să fac ce face bobul de grâu”. Englezul zice: „Şi eu pot să fac ce fac oamenii. Şi eu pot să fac ce fac plantele”, în realitate, sub anumite aspecte, plantele sunt chi- mişti mai buni decât cei mai mari chimişti umani din lume. Ele elaborează în laboratoarele lor ceea ce chimiştii umani nu reuşesc să producă. Veţi spune: „Oamenii trebuie să înveţe de la plante?” Da, trebuie să înveţe de la plante. Ele stăpânesc arta colorării aşa cum oamenii n-o pot face. Oamenii trebuie s-o înveţe de la plante.

Astfel, trebuie să trageţi învăţăminte de la natura vie şi raţională. Dacă lucraţi în mod conştient asupra voastră, veţi vedea că veţi fi atinşi într-o zi de principiul divin. Acest principiu trece deseori pe lângă voi, dar, în acest timp, vă gândiţi la altceva şi rataţi ocazia de a profita de influenţa lui bună. Când Dumnezeu se apropie de un suflet, mai multe fiinţe se grupează imediat în jurul lui, cu conştiinţa raţională, dorind să influenţeze şi să provoace astfel diferite suferinţe. Deci, când aveţi suferinţe, să ştiţi că Dumnezeu S-a apropiat de voi. În acel moment, nu una sau două, ci mii de fiinţe se adună în jurul vostru. Îndată ce simţiţi această înghesuială în jurul vostru, trebuie să vă ridicaţi deasupra acelei mulţimi şi să-i spuneţi că înţelegeţi mai multe lucruri decât ea. Hristos a rezolvat această problemă în acelaşi fel. Cum? Cu Iubire. Când vă întrebaţi de ce suferiţi, veţi şti că suferinţele vă aduc mult bine, în spatele fiecărei suferinţe se ascunde un mare bine. Întrebaţi: „De ce sufăr?”. Ca să ajung bogat. „De ce sufăr?” Ca să devin inteligent. „De ce sufăr?” Ca să devin puternic. „De ce sufăr?” Ca să devin bun, să cunosc viaţa. Acestea sunt răspunsurile la întrebarea:

„De ce sufăr?” într-o zi, când veți merge în Cer, veți lua suferința în brațe, o veți îmbrățișa şi îi veți mulțumi pentru binele pe care vi l-a făcut. Fără suferință, n-ați fi putut să intrați niciodată în Cer. Îi veți cere suferinței să vă scuze pentru cuvintele rele pe care le-ați rostit despre ea. Cine dintre voi n-a zis o vorbă rea despre suferință? Când apare o suferință, ziceți: „Să nu-i dea Dumnezeu nimănui o suferință ca aceasta!”. Neputând să rezolvați problema suferințelor, căutați sensul vieții ca să găsiți o anumită explicație pentru suferințe. Trebuie să ştiți că gradul de suferință la care ați ajuns astăzi nu vă poate ajuta să rezolvați problema sensului vieții.

În prezent, trebuie să vă observați, să vedeți cu câtă rapiditate vi se schimbă stările. Dimineața, vă sculați, sunteți clericalişti. Apoi, luați un cuțit, îl folosiți, deveniți militarişti. La puțin timp după aceea, deveniți capitalişti şi apoi socialişti. Totuşi, trebuie să reuşiți să transformați aceste stări, ceea ce nu se poate face decât prin legea Iubirii. Puteți să-l influențați pe clericalist în principal cu Iubirea, pe militarist, cu înțelepciunea, pe capitalist, cu Adevărul, pe socialist, cu Dreptatea. Cel ce are Iubirea în el va fi bogat; cel ce are înțelepciunea va fi puternic; cel ce are Adevărul va fi liber, va fi propriul său stăpân şi servitor, nu al celorlalți.

În America, un milionar a întâlnit un măturător şi i-a spus:

- Îmi placi. Aş vrea să te fac moştenitorul meu. Am şapte milioane de dolari. Vrei să ți-i las prin testament?

- N-am nevoie de bani. N-aş şti ce să fac cu ei. Am o slujbă bună şi n-aş schimba-o cu alta.

- Ia banii şi fă ce vrei cu ei.

Măturătorul a luat banii şi i-a împărțit săracilor. N-a păstrat pentru el decât târnul cu care mătura străzile.

Milionarul a văzut în măturător un om bun şi drept, un suflet treaz, de aceea i-a dat milioanele şi i-a zis: „Ia aceşti bani şi foloseşte-i după cum doreşti, şi astfel Dumnezeu să ne binecuvânteze pe amândoi". Veți spune: „Acel măturător a fost prost dacă n-a păstrat banii pentru el şi a dorit să-i împartă săracilor". Nu e rău ca omul să păstreze o parte din bani pentru el, dar trebuie să îndeplinească legea divină cu acei bani.

Legea omului este diametral opusă față de cea divină. Mergeți la o bancă să luați bani, dar ați ajuns prea devreme şi găsiți ghişeele închise. Ce veți face? Veți aştepta să se deschidă ghişeele. Toate, sau numai cel care vă interesează? În cazul de față, numai unul vă interesează, cel care vă poate onora cecul. Vă opriți în fața ghişeului, luați banii şi ieşiți. Dacă urmați legea omenească, vă vor interesa toate ghişeele. Indiferent de interesul pentru toate ghişeele, nu veți primi nimic de la ele. Dacă urmați legea divină, vă interesează un singur ghişeu. El vă va da cel puțin jumătate din ce conține.

Ca discipoli, vreți să cunoaşteți pe deplin sensul vieții. Nu, un singur ghişeu vă este necesar, acolo unde vă va fi onorat cecul. Nu aveți nevoie de toate ghişeele, nu aveți nevoie de toată banca. Deci, când vreți să înțelegeți pe deplin sensul vieții, asta înseamnă că vreți să inspectați întreaga bancă. Un singur ghişeu vă este necesar; vă luați cecul şi vă prezentați în fața casierului zicând: „Vă rog, am un cec. Vă rog să-mi faceți un serviciu". Potrivit legii divine, când vă duceți la un om să vă facă un serviciu, întâi îl salutați, apoi îi strângeți mâna şi îi spuneți: „îmi pare bine că am ocazia să vă văd". El vă va întreba: „Ce doriți? Îmi face plăcere să vă fac un serviciu. Sunteți întotdeauna binevenit".

Fiecare dintre voi trebuie să aibă cel puțin o idee de bază în jurul căreia trebuie să se grupeze toate celelalte: o idee fundamentală despre Iubire, în jurul căreia toate celelalte trebuie să se grupeze; o idee fundamentală despre Adevăr, în jurul căreia trebuie să se grupeze toate celelalte. Trăind astfel, veți avea rezultate, veți fi liberi. Numai omul inteligent este liber să trăiască aşa cum doreşte. El nu poate să facă greşeli. Indiferent de metoda pe care o va alege în munca lui, aceasta va avea un sens. Există mii de metode de lucru, dar numai una singură este cea mai aproape de adevăr, de ideal. Cu cât omul este mai inteligent, cu atât mai puțin va alege un drum îndepărtat, dar asta nu-i va împiedica deloc dorința de a-şi duce munca până la capăt.

Acum, privind viața în mod conştient, vă voi prezenta unele lucruri ca să vă trezesc pesimismul. Am zis, de exemplu, că o anumită muncă nu poate fi realizată. Luați totul întocmai şi sunteți gata să vă pierdeți speranța. Am zis că acela care nu înțelege viața va suferi! Cel care nu învață va suferi! Cel care nu se află în relație bună cu oamenii va suferi! Astfel, omul trebuie să aibă un contact prietenesc cu aproapele lui şi cu toate sufletele. În general, omul trebuie să-şi facă treaba pentru care s-a născut. Ca discipoli ai vieții, ai învățăturii divine, veți spune în sinea voastră că, indiferent care va fi sarcina care vă va fi dată, o veți începe imediat, fără amânare. Multe persoane îşi amână sarcina pentru o altă incarnare, dar, în incarnarea următoare, treburile lor vor fi atât de complicate, încât nu le va mai rămâne timp să termine munca abandonată în viața precedentă. Cel care îşi amână munca pentru următoarea incarnare seamănă cu acel student din primul an care zicea: „N-o să învăț acum,

îmi amân studiile pentru anul viitor. Atunci o să-mi învăț lecțiile”. El nu ştia că în anul al doilea va avea lecții mai dificile, pentru studierea cărora va avea nevoie de cunoştințele din anul întâi. Aceasta reprezintă problema reincarnării următoare.

Când elevul trece de la o clasă la alta, când începe cu prima şi ajunge în ultima, termină liceul. Pentru discipolul marii şcoli oculte, liceul are 12 ani de studiu; cursurile de la universitate cuprind tot 12, cu patru specialități principale. Astfel, pentru terminarea liceului şi a universității, discipolul are nevoie de 24 de ani. Pe de altă parte, fiecare an de studiu cuprinde 25.000 de ani. Calculați câți ani îi sunt necesari discipolului ca să termine liceul şi universitatea, fără a mai pune la socoteală cei patru ani de şcoală primară. Asta nu trebuie să vă descurajeze. Când vă vorbesc despre durată, mai mult vă inspir decât vă deznădăjduiesc. Imaginați-vă că un om e condamnat la moarte. După proces şi pronunțarea verdictului, omul va fi spânzurat a doua zi.

Printr-o întâmplare fericită, execuția este amânată cu un an. Inima, care bătea cuprinsă de oroare, bate acum plină de bucurie. Viața i s-a prelungit cu un an. Când se ajunge la data fixată, aceasta se amână cu încă doi ani. Apoi, cu patru, cinci, şase ani, ca, în final, criminalul să fie amnistiat. Iese de la închisoare mulțumit, fericit şi se bucură de viață. Ce este rău în această prelungire a timpului? Mulțumită ei, acel om şi-a prelungit viața.

Astfel, când vorbim de prelungirea vieții, înțelegem un lung proces de ispăşire. Când spunem că timpul este lung, aceasta este o idee care dă sens vieții. În această lungă perioadă de timp, dacă ați călători cu viteza

luminii, ați avea nevoie de mii de ani ca să vă străbateți drumul. Dacă ar trebui să petreceți o perioadă scurtă de timp pe Pământ şi v-ați deplasa cu viteza luminii, unde v-ați găsi? În opt minute, ați ajunge la Soare. Viteza de mişcare şi numărul de ani sunt probleme care depind de conştiință. Pentru ființele cu conştiința dezvoltată, 25.000 de ani echivalează cu 25 de ani. Se spune în Scriptură că, în fața lui Dumnezeu, 1.000 de ani sunt ca 1 an, deci 25.000 de ani sunt egali cu 25 de ani. Privind astfel lucrurile, intrați într-un semn zodiacal aparte, în care calculele sunt cu totul altele.

Viața viitoare în care veți intra, din punct de vedere astrologic, diferă fundamental de viața actuală. În această viață, veți înțelege sensul lucrurilor. Ceea ce vă spun acum va fi ca un dar. Multe idei, în prezent de neînțeles, vor deveni atunci uşor de priceput. Veți înțelege că viața este neîntreruptă.

Astfel, anul acesta, înhămați-vă mintea la treabă şi nu permiteți niciunui gând trist să pună stăpânire pe voi. Dacă Dumnezeu v-a dăruit un colac de salvare, primiți-l, chiar dacă sunteți buni înotători, în starea în care sunteți în prezent, este preferabil să aveți un colac de salvare. Astfel, veți putea depăşi dificultățile pe care le veți întâlni în cale.

Fii întotdeauna credincios, sincer şi blând, şi Dumnezeul păcii îți va umple inima cu toate binefacerile.

Sofia, 4 ianuarie 1928

Dumnezeu ca bază a vieții

Toate ființele, de la cea mai mică la cea mai mare, sunt interesate de trei lucruri. Toate ființele sunt interesate de viață, de cunoaştere şi de libertate. În spatele vieții se găseşte o forță importantă; în spatele cunoaşterii se găseşte o altă mare forță; în spatele libertății se găseşte o a treia mare forță. Acestea sunt marile forțe şi marile principii pe care puteți conta întotdeauna. Aceste trei mari forțe sunt prinse într-o unitate interioară care este Dumnezeu în lume. Când zicem că Dumnezeu există în lume, subînțelegem unitatea interioară a tuturor ființelor, integralitatea existenței. Subînțelegem acea Ființă care dăruieşte întotdeauna şi nu ia niciodată. Oamenii nu pot nega această Ființă, deoarece Ea este baza lumii şi a vieții. Viața, cunoaşterea şi libertatea tuturor oamenilor şi a tuturor ființelor este Dumnezeu.

Oamenii îi pot nega pe zeii inventați, precum şi ideile despre Dumnezeu care n-au nicio legătură cu viața, dar nu pot să nege viața şi unitatea existenței, căci s-ar nega pe ei înşişi. Oamenii de astăzi au o idee foarte ridicolă despre Dumnezeu. Vorbesc despre El fără să aibă o idee clară. În schimb, evreii aveau o idee clară şi bine determinată despre Dumnezeu. Pentru ei, ideea de Dumnezeu era sfântă şi o scriau cu patru litere, IEVE, dintre care una se repeta. Deci, pentru ei, numele lui Dumnezeu era format din trei litere care reprezintă cele trei mari principii ale existenței: Iubirea, înțelepciunea şi Adevărul. Îl pronunțau pe silabe, ceea ce în ebraică se citeşte: Jod He Vau He.

Prima literă, *I,* înseamnă acea ființă care a creat totul; a doua literă, *E,* înseamnă acea ființă care suportă

şi echilibrează totul; a treia literă, *V*, este legea echilibrului, acea ființă care corectează toate contradicțiile. Căci în această lume există mari contradicții ce trebuie să fie reglate treptat. Contradicțiile există pentru simplul motiv că lumea este în dezvoltare progresivă. În lume, există un succes şi un progres constante, decadența fiind ceva excepțional. Lumea nu se sfârşeşte, doar se transfigurează.

Adevărul poate să regleze toate contradicțiile şi să dea un sens vieții. Dar, dacă nu ne priveşte, nu ne este util, nu este Adevăr pentru noi. Atâta timp cât omul depinde de condițiile exterioare ale vieții, nu se găseşte în sălaşul Adevărului. Atâta timp cât omul depinde de cunoaşterea celorlalți oameni, nu se găseşte în sălaşul înțelepciunii. Atâta timp cât omul depinde de viața aproapelui, Iubirea nu se găseşte în el. Atâta timp cât iubirea nu va fi în el, omul va fi expus unor mari încercări.

Aceste trei principii creative, expresie a marii unități a existenței, pătrund şi umplu spațiul infinit, fără limite, şi sunt baza tuturor forțelor, tuturor elementelor şi tuturor condițiilor vieții noastre organice şi psihice. Ele pătrund în lumină, apă şi hrană şi se manifestă în ele. O hrană şi o apă care nu conțin suficientă electricitate şi magnetism, care nu sunt conductori ai marii realități, sunt dăunătoare. Aceeaşi lege este valabilă şi pentru gândurile şi sentimentele noastre. Fiecare gând şi fiecare sentiment trebuie să poarte în el aceste forțe însuflețitoare. Un sentiment trebuie să poarte în el iubirea. Forța trebuie să poarte în ea dreptatea şi gândul trebuie să poarte în el adevărul. Puternic este doar omul care gândeşte, simte şi acționează corect, care dă curs liber în el Sfintei Treimi. Aceşti oameni au un stomac

sănătos, creier şi plămâni neatinşi de vreo afecţiune. Când aceste trei sisteme (sau unul dintre ele) nu sunt sănătoase, nici omul nu mai este sănătos. Omul sănătos este vesel şi, pentru asta, putem spune că singurul lucru real care determină omul este veselia. Numai cunoaşterea, viaţa, iubirea şi adevărul produc veselie. Omul trebuie să năzuiască să dobândească veselia, şi va reuşi doar când va avea sănătoase plămânii, stomacul şi creierul.

Veselia este calea spre sănătate. Fără veselie, nu putem fi sănătoşi. Dacă veselia rezultă din iubirea, din înţelepciunea şi din adevărul tău, vei fi sănătos întotdeauna.

Dacă omul ar renunţa la hrană, şi-ar distruge stomacul; dacă omul ar renunţa la aer, şi-ar distruge plămânii; dacă omul ar renunţa la gândire, şi-ar distruge creierul. Acestea sunt legile lumii organice. Pe baza acestor principii va trebui să fie educate generaţiile viitoare.

Important nu e în ce credem, ci să ştim că fiecare zi este pentru noi purtătoarea unui bine pe care trebuie să-l folosim în mod raţional. Când are în el Iubirea, înţelepciunea şi Adevărul, abia atunci omul este om. Numai în acest caz îi vor fi deschise toate porţile şi le va aduce tuturor binecuvântarea sa. Va fi conductorul Marelui, Divinului. Dacă începe să se gândească la ceea ce reprezintă în ele însele Iubirea, înţelepciunea şi Adevărul, omul nu poate să înţeleagă. Dar, atunci când vin, ele aduc viaţă, lumină şi libertate, şi omul le recunoaşte prezenţa fără să-şi poată explica ce sunt.

Există o forţă intermediară între iubire şi viaţă: *prãna,* care reînnoieşte viaţa. Când omul este bolnav sau prost-dispus, dimineaţa, să-şi concentreze mintea

asupra *prãna,* care se răspândeşte ca un curent în spaţiu, şi să înceapă să inspire şi să se gândească în acelaşi timp *că prima* trece şi este absorbită de toate celulele organismului. Făcând această experienţă trei sau patru zile, va fi perfect sănătos. Dar, în acest timp, nu trebuie să se mai gândească la nimic altceva.

Leacul cel mai sigur din lume este veselia. Când vă treziţi dimineaţa, trebuie să existe ceva care să inducă în voi un sentiment luminos şi o gândire luminoasă care vor face apel la o acţiune nobilă şi sublimă ce va produce veselia. Atunci, nu veţi fi nici trişti, nici bolnavi.

Ignoranţa şi lipsa de cunoştinţe sunt cei mai mari diavoli din lume, care împiedică oamenii să cunoască legile vieţii raţionale aflate la originea veseliei. De aceea, este necesar să dobândim marea cunoaştere care ne va permite să-i învăţăm pe oameni legile potrivit cărora este construit organismul nostru şi să studiem legile schimbului corect privind materia şi energia. N-ar trebui niciodată să consumaţi mai multă hrană decât vă este necesară. Cel care vrea să fie sănătos nu trebuie să se supraalimenteze şi nici să mănânce după apusul soarelui. Nu consumaţi niciodată o hrană nesănătoasă. Mâncaţi doar înainte de apusul soarelui şi după răsăritul lui. Este preferabil să mâncaţi numai pâine decât să consumaţi alimente nesănătoase. Cu o nutriţie raţională, o respiraţie corectă şi o gândire corectă, oamenii raţionali pot să-şi amelioreze viaţa.

Există o ordine de totală şi perfectă armonie din care ne putem hrăni sănătatea. În natură, un lucru poartă în el sănătate. Puternică în natură este veselia. Este una dintre marile binefaceri ale vieţii omeneşti, care nu poate fi dobândită dacă nu avem cunoaştere vie şi libertate.

Omul trebuie să fie liber şi să nu se lase influențat din exterior.

Omul sănătos trebuie să caute singur Adevărul, care îi va dărui o mare libertate de acțiune în viață.

Sofia, 2 aprilie 1933

Cele două ordini din lume

În lume este stabilită o anumită ordine, dar mai există una care nu e stabilită. Aceasta din urmă este realitatea, în timp ce ordinea stabilită este tranzitorie. Cea care nu este stabilită reprezintă pentru noi un ideal care ne bucură. În urma unei dobândiri, omul pierde întotdeauna sensul interior. Aceasta înseamnă că a ajuns la realitate, dar rămâne în afara ei.

Nu cunoaştem realitatea în ea însăşi, dar îi cunoaştem manifestările: viața, lumina şi libertatea. Viața este rezultatul Iubirii, lumina este rezultatul înțelepciunii şi libertatea este rezultatul Adevărului. Faptele corecte sunt rezultatul luminii şi rezultatul faptei corecte este organizarea, acțiunea corectă în cursul vieții. Viața nu se poate manifesta corect fără lumină şi frumusețea vieții se găseşte în această lumină. Lumina poartă în ea cunoaşterea şi ne dezvăluie lumea, ca să devină accesibilă conştiinței.

Cunoaşterea îi este accesibilă omului. Ea nu constă în ceea ce crezi, nu constă în ceea ce vrei, nici în ceea ce ai realizat sau vei realiza. Sensul frumuseții vieții se găseşte în ceea ce nu este realizat, în ceea ce nu este stabilit. Contradicția în care cădem este următoarea: vrem să facem în aşa fel încât lumina şi iubirea să fie definite, adică supuse anumitor legi. Tot aşa, vrem să supunem viața anumitor legi, să-i impunem anumite reguli şi sisteme. Aceasta este ordinea actuală stabilită în lume. Dar legile pe care oamenii le acceptă ca atare nu sunt valabile nici pentru viață, lumină şi libertate, nici pentru Iubire, înțelepciune şi Adevăr, căci ele sunt legi în ele însele. Fiecare lege alta decât ele le frânează şi le împiedică să se manifeste. Contradicțiile se nasc din

faptul că oamenii au unele dorințe, dar nu folosesc legile corecte ca să le realizeze. Atunci se nasc contradicțiile care arată că am ajuns la ruptură cu corecta manifestare a vieții. Şi oamenii încep să „corecteze" viața, inventând toate regulile posibile conform cărora ea ar trebui să se manifeste. Atunci treburile se complică şi se încâlcesc, căci nu e vorba de legi interioare proprii existenței reale, ci de invenții ale oamenilor. Astfel se nasc relații incorecte în viață, care sunt deja ceva rău, căci, atunci când se stabileşte o ordine aflată în contradicție cu viața, sunt create condiții pentru crime. În acest caz, viața, cu manifestările ei, intră în contradicție cu legile ordinii stabilite şi executanții acestei ordini îi judecă şi îi ucid pe cei care le încalcă legile. Dar aceasta este ordinea oamenilor, care nu este în conformitate cu legile vieții. În consecință, ea creează condițiile pentru crime. Viața, ca proces creativ, dă naştere la forme prin care vrea să se manifeste, şi oamenii, distrugându-le, îi încalcă legile. Ca urmare a acestei crime, se nasc toate contradicțiile şi toate necazurile din viața contemporanilor. Aşa ar zice un om cu credință în Dumnezeu: „Dacă Dumnezeu a creat toți oamenii, are vreun sens să-i spânzurăm sau să-i ucidem?". Veți spune că ordinea actuală o cere. În acest caz, îl corectați pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă să-i impuneți vieții legi noi, ceea ce este imposibil. În urma unei astfel de tentative de a-i impune vieții legi noi, traiul oamenilor, de la un capăt la altul, se umple de contradicții. Acestea s-au adunat de-a lungul secolelor şi astupă astăzi toate căile existenței. De aceea, trebuie neapărat să dăm o nouă direcție vieții noastre şi să nu-i împiedicăm cursul cu propriile noastre legi.

Se spune că generațiile trecute au lucrat pentru noi. Da, au lucrat, dar generațiile trecute, cu concepțiile şi modul lor de viață, au lăsat moştenire atâtea datorii şi contradicții, încât omenirea se găseşte în pragul dezastrului. Oamenii, lăsați în voia lor, se îndreaptă spre dezastru. Acum se propovăduieşte învățătura karmei, ca să ni se arate că omul îşi poate plăti datoriile. Dar foarte puțini oameni pot să-şi plătească datoriile acum. Sunt atât de multe, încât e imposibil. De aceea, va avea loc o lichidare colectivă a datoriilor. Se cere ca Iubirea să pătrundă în sufletul şi în inima tuturor.

Oamenii se vor elibera de jugul legilor dând în viața lor curs liber Iubirii. Iubirea apare ca indispensabilă în lume. Este esențialul, realul, condiția *sine qua non.* Cum trebuie să iubim un om? Să-i venim în ajutor când nimeni nu-l poate ajuta. Căci Iubirea nu are în vedere să ia, ci să dăruiască. Lumina vrea şi ea să dăruiască.

Dar oamenii de azi, care se află sub influența forțelor negative din natură, se opun iubirii şi luminii şi, în consecință, trăiesc într-o mare contradicție. Toată lumea contemporană este cufundată într-o mare contradicție. Şi voi trăiți în această mare contradicție interioară şi exterioară. Dacă ochii vi s-ar deschide ca să vadă această mare contradicție, ați putea să vă pierdeți capul. Dacă ați vedea ce gândesc prietenii voştri despre voi, nu ştiu câți prieteni v-ar mai rămâne. Oamenii şi-ar da seama în ce haos trăiesc. De aceea, ochii le sunt închişi la toate astea, căci altfel ar fi împiedicați în dezvoltarea lor.

Care e soluția? Oamenii vor să regleze marile contradicții ale vieții cu legile, dar nicio lege exterioară nu poate să regleze viața omului. Nicio ordine exterioară nu le poate regla viața. Nici Iubirea, înțelepciunea şi

Adevărul nu sunt în stare să ne scoată din marile contradicții care există în lume. De ce? Deoarece concepțiile noastre nu sunt cele ale Adevărului. Oamenii de azi vorbesc despre Adevăr ca despre ceva ce nu priveşte propria lor viață. Vorbesc despre libertate, dar fiecare înțelege propria libertate. Totuşi, Adevărul dăruieşte libertate tuturor ființelor. Când vorbim despre Adevăr, înțelegem că el le aparține tuturor ființelor. În schimb, în prezent, oamenii au creat o ordine care limitează libertatea. Este o ordine denaturată, ce nu are nimic în comun cu ordinea naturii.

Pentru înțelegerea filosofici vieții este necesară o şcoală care să predea lecții practice. Căci, dacă doar vorbim despre ea, rezultatele sunt zero. Aşa cum e în prezent, omul trebuie forțat să învețe şi să aplice aceste lecții în propria viață. Când apare legea, se poate considera deja o violență.

Ca să fie fericit, omul trebuie să învețe să cunoască legile vieții. Trebuie s-o facă în mod conştient, pentru binele lui şi al tuturor. În acest scop, omul trebuie să-şi dezvolte intelectul, inima, sufletul şi mintea, să-şi reînnoiască corpul şi să-l facă indestructibil şi nemuritor. Va putea atunci să facă o călătorie dincolo de Pământ ca să vadă sublima maiestate a lumii. Este vorba de sarcini foarte importante, de posibilități ale vieții şi de scopul nostru. Iubirea este un scop, înțelepciunea este un scop, Adevărul este un scop, Viața este un scop. Şi, când omul va ajunge în această stare, va trebui să gândească. Omul trebuie să rămână puțin singur cu el însuşi, căci în fața lui se găsesc mari ființe care au trecut pe această cale pe care merge el acum. El va stabili legături cu ele, şi acestea îi vor dezvălui toate detaliile despre calea de urmat. Îi vor dezvălui

cunoaşterea legilor şi a metodelor necesare dezvoltării sale, ca să atingă perfecțiunea şi nemurirea. Îi vor arăta căile, metodele şi mijloacele de a-şi reînnoi viața şi de a întineri. Îi vor dezvălui secretul vieții veşnice.

Pe pământ există câteva izvoare şi, bând din apa lor, omul poate să întinerească. Sunt izvoare de elixir. Aceste izvoare nu le sunt accesibile decât oamenilor raționali. Nu sunt întotdeauna în acelaşi loc; sunt mobile. Îşi schimbă permanent locul, şi de aceea oamenii nu le cunosc.

Oamenii întreabă deseori cum va fi pusă în ordine lumea. Lumea va fi corectată când oamenii vor fi pus ordine în ei înşişi. Nu-i lăsați pe oameni să vă pună în ordine şi nu aşteptați ca oamenii să vă pună în ordine. Fiecare, singur, trebuie să pună ordine în el însuşi. Atâta timp cât vom aştepta ca ceilalți să ne corecteze şi să ne dăruiască libertatea, lumea va rămâne în dezordine.

Din punct de vedere cultural, Pământul nostru este unul dintre cele mai întârziate. Pe Pământurile din alte sisteme solare, ființele sunt mult mai avansate. De exemplu, în sistemul lui Sirius. Vechii asirieni, care înțelegeau această ştiință profundă, au ales acest nume, Asiria, pentru țara lor, căci voiau să trăiască după cultura de pe Sirius. Şi acolo există un Pământ ca al nostru, dar mult mai avansat din punct de vedere cultural, şi nu există nici ură, nici amintirea unor crime, aşa cum găsim pe Pământul nostru. Acei oameni nu aşteaptă să-i corecteze cineva. Dacă nu-I dăm ascultare lui Dumnezeu, care lucrează în noi şi vrea să ne facă liberi, cine, din exterior, ne poate corecta? Trăim în Dumnezeu şi Dumnezeu trăieşte în noi. El să fie pentru noi modelul de urmat. Să nu aşteptăm de afară nicio

lege, nicio regulă ca să ne corectăm. Asta nu ne va aduce niciun beneficiu. Omul are o lege în el însuşi: este Dumnezeu din om. În prezent, oamenii n-au recunoscut, încă, această lege din interiorul lor, şi de aceea caută legi exterioare să-i guverneze.

Ce este esențial în viață? Esențială este ideea comună că toți oamenii pot să trăiască frăţeşte. Bucuria unuia să fie bucuria tuturor; bucuria tuturor să fie bucuria fiecăruia. Bunurile şi bucuriile să fie pentru toți. De exemplu, în prezent, în societatea de azi, două persoane se unesc şi vor să se iubească, dar numai ele. Ele nu pot să fie fericite pe această cale. Fericirea lor trebuie să fie pentru toți. Pentru ca o persoană să fie fericită, toate celelalte de care este legată trebuie s-o iubească.

Există o nouă concepție ce trebuie să fie introdusă în lume, şi atunci viața va dobândi un sens interior. Acum, când vorbim astfel, unii vor zice că se distrug bazele sistemului contemporan. Dar sistemul contemporan nu are fundament, nu e nimic de distrus. Poartă distrugerea în el însuşi. Ceea ce avem în prezent ca stat şi ca sistem nu se poate numi stat. Susținem o ordine socială rațional organizată, în care cei mai inteligenți şi mai cultivați vor da o orientare liberei inițiative, îi vor sluji, îl vor consilia şi îi vor educa pe ignoranți şi le vor arăta căile vieții. Dar nu vor mai fi creatori de legi care să-i corecteze pe ceilalți fără să fie corectați ei înşişi.

Susținem o ordine fără înfometați, fără ignoranți şi fără sclavi. Susținem o ordine în care prosperitatea să fie pentru toți, lumina şi cunoaşterea să fie pentru toți, libertatea să fie pentru toți şi toți să fie fericiți şi să se bucure de viață. Căci toți oamenii au una şi aceeaşi

origine şi toţi au aceleaşi drepturi şi aceleaşi obligaţii. Pentru a trăi în această ordine nouă, oamenii trebuie să-şi schimbe în mod radical înţelegerea şi modul de viaţă.

Credeţi în binele din voi, care se află în adevărata voastră natură, şi nu vă comparaţi cu ceilalţi, ci ceilalţi să fie pentru voi un stimulent.

Sofia, 23 august 1933

Ce este realizabil în viață

Oamenii nu sunt interesați în viață nici de tratatele filosofice, nici de poezie, nici de muzică, de care unii sunt interesați, ci de ceea ce este realizabil. Ceea ce se face încet este realizabil. Nimic nu se poate obține prin grabă, căci în ea există o ruptură. Ca să dobândească cu adevărat ceva, omul trebuie să aibă întâi o idee clară despre el însuşi. Trebuie să găsească răspunsul la ce reprezintă el în natură. Faptul că omul are un nume şi face parte dintr-o națiune n-are încă semnificație. Înainte de orice, trebuie să fie înzestrat cu un intelect luminos, cu o inimă curată şi cu o voință rațională, adică o voință care îndeplineşte ceea ce este rațional.

În prezent, mulți oameni se ocupă de lucruri irealizabile. De exemplu, vor să ştie cum va fi lumea pusă în ordine. Cu starea voastră de dezvoltare de acum, acestea nu sunt sarcini pe care le puteți rezolva. Vă puteți ocupa de asta, dar nu puteți găsi rezolvarea. Puteți crea diferite teorii, dar ele nu vor fi conforme cu realitatea. Atunci, oamenii, neştiind adevărul, explică totul în mod mecanic. Aceste teorii rezultă din procese raționale, dar sunt lipsite de rațiune. De exemplu, într-o maşină, mişcarea roților este un proces mecanic în spatele căruia se găseşte o rațiune. Totuşi, dacă vă aflați în calea unui proces mecanic, riscați să plătiți cu viața şi nicio rugăciune nu vă va ajuta. Să nu vă opuneți acestui proces mecanic fără să cunoaşteți legile funcționării sale.

Deoarece oamenii sunt încă copii şi nu cunosc legile vieții, se găsesc sub conducerea competentă a unor ființe perfecte - oamenii cei mai inteligenți care, de la crearea lumii, trăiesc şi nu mor niciodată. Ei au studiat

legile interioare ale existenței şi au înțeles cum se produce şi se întreține viața veşnică. Şi acum dirijează întreaga omenire. Îl dirijează pe om dându-i metode cu care îşi va realiza în mod rațional visurile şi idealurile de fericire.

Omul trebuie să aibă întotdeauna o aspirație şi să nu-şi piardă niciodată impulsul de a dobândi lucruri bune. Fiecare om trebuie să aibă un obiectiv pe care să-l poată realiza. Poate să aibă un ideal nelimitat, irealizabil, dar un ideal irealizabil este legat şi de unul realizabil. Trebuie să aspirați la ceva concret, bine determinat şi realizabil. Deseori, spuneți: „Vreau să fiu un om bun". Această dorință este nedeterminată. Ceea ce este bun nu constă doar într-o acțiune. Este rodul divinului din noi. Şi, când faceți o faptă bună, ea este rodul Iubirii divine care lucrează în voi. Omul nu poate să devină bun până când n-a trecut prin focul Iubirii. Bunătatea nu este ceva mecanic care se poate dobândi din exterior, este un proces interior rațional şi, când va funcționa în voi, veți fi oameni bine organizați şi lucrurile vor fi pentru voi realizabile. Omul bun nu poate să aibă defecte. Este capabil să înțeleagă totul în viață şi poate să rezolve toate contradicțiile.

Ceea ce dobândim în lume depinde de anumite legi. Unii zic că omul poate să realizeze orice. Dar, înainte de orice, trebuie ca el să determine ce este omul şi ce posibilități are ca să ajungă la realizare. Cu ideile sale din prezent, omul contemporan nu poate să-şi realizeze decât foarte puțin visurile. Omul care poate să realizeze totul este cel care a înțeles legile naturii vii, legile întregii omeniri şi ale totalității existenței. El doreşte ca tot ce gândeşte, simte şi face să fie util nu numai lui însuşi, ci tuturor. Un astfel de om poate să realizeze totul. Dar

dacă, de dimineața până seara, vă gândiți doar la binele vostru, nu veți putea realiza nimic. Ca să dobândim lucruri bune, trebuie să cooperăm şi să ne ajutăm între noi.

Ca să obținem rezultate, trebuie să respectăm activitatea naturii şi să ne adaptăm activitatea la a sa. Părțile trebuie să coopereze cu ansamblul corpului. Prin termenul „corp” înțelegem ce este rațional în noi, ce organizează şi ține organele într-o unitate şi le pune în mişcare. Oamenii de azi nu reuşesc, fiindcă fiecare doreşte ca ceilalți să facă mai mult pentru el decât face el pentru ei.

Ca să obțină rezultate, omul trebuie să se cunoască pe sine, precum şi condițiile şi mediul în care evoluează. Întâi, trebuie să cunoască în amănunt modul în care este organizat corpul lui, ce rol joacă fiecare organ şi legile funcționării lui. Trebuie să cunoască perfect toate funcțiile lui, căci ele constituie o parte foarte importantă din viața sa. Acum, se zice: „Sufletul dirijează aceste funcții”. Dacă sufletul este real şi el guvernează, cine eşti tu? Nu, omul este sufletul însuşi, iar corpul este manifestarea obiectivă a sufletului. Astfel, când vorbim despre om, înțelegem o unitate şi nici nu separăm, nici nu punem în opoziție omul cu corpul şi cu funcțiile lui. Nu preferăm nici una, nici alta dintre viețile sale. Viața e una, dar, ca să ai rezultate, trebuie să înțelegi ce e concret. Ne-a fost dat ceea ce dispunem: corpul. Când ne înțelegem corpul şi atitudinea noastră față de el este corectă, avem relații corecte cu apropiații noştri. Căci, dacă nu putem să trăim împreună cu apropiații noştri, cum am putea să trăim cu Dumnezeu?

Dacă nu trăieşti corect şi frățeşte cu copiii lui Dumnezeu, cum vei trăi cu Dumnezeu? Ca să aibă

relații corecte cu apropiații, omul nu trebuie să împiedice viața care se manifestă în el, ca să se poată dezvolta armonios şi să-şi alimenteze toate capacitățile şi virtuțile. Prezența fiecărui dat şi a fiecărei virtuți se cunoaşte după raza specifică pe care o emană. După ce toate virtuțile vor fi dezvoltate, omul va crea o lumină şi o atmosferă armonioase, va stabili o legătură corectă cu ființele mai avansate decât el. Va înțelege marea lege a unității universale a vieții şi bunurile pe care ea le deține. Având concepțiile actuale, oamenii sunt expuşi unor mari tentații, deoarece n-au lumina necesară ca să priceapă legătura adevărată dintre lucruri. De exemplu, în prezent, bogățiile sunt acumulate în câteva mâini şi omul este apreciat pentru averea lui, nu pentru el însuşi. Dar această bogăție nu este a lui. Mii de oameni au muncit pentru ea. În această bogăție intră viața a mii şi milioane de animale; în această bogăție intră miliarde de boabe de grâu, miliarde de fructe care au fost sacrificate, şi acest om spune că această bogăție îi aparține. E total absurd. Acest om trebuie să spună: „Această bogăție poartă în ea mari suferințe şi mari sacrificii”. Cel care are acest sentiment față de bogății va şti cum să le utilizeze pentru binele tuturor. Toate bogățiile trebuie să existe pentru binele tuturor.

Când începe să mulțumească pentru puținul pe care îl are, nevoiaşul a înțeles sensul vieții şi se află în fața unui proces de purificare. În viață, bogăția şi sărăcia sunt stări tranzitorii. Nu încurajăm sărăcia zicând că omul trebuie să se resemneze cu destinul lui. Nu, în această privință, idealul nostru este că bunurile şi mulțumirea sunt pentru toți. Dar problema care se pune este explicarea contradicțiilor existente în viața actuală.

Toate contradicțiile întâlnite sunt încercări date dintr-o rațiune superioară, ca să ne pregătească să folosim bunurile existente în viață. Căci naturii nu-i place să-şi risipească bunurile. Viața e pentru noi o şcoală. Dacă, într-o şcoală obişnuită, elevii sunt supuşi la examene ca să li se verifice cunoştințele, ce examene ar trebui să trecem noi la înalta şcoală a vieții! Toate capacitățile şi virtuțile din noi sunt bunuri divine. Omul nu trebuie să le neglijeze, căci de dezvoltarea lor depinde succesul lui. De ele depind sănătatea şi forța lui - de tot ce e bun în el.

Din acest punct de vedere, gândirea omenească este o mare forță: tot ce ați spus şi spuneți se realizează. Uneori, un gând vă trece prin minte şi spuneți: „Aceasta se va realiza". Şi peste un timp se realizează.

De exemplu, eşti bolnav şi zici în mod pozitiv: „O să mă vindec". Şi te vindeci. Altădată, zici: „Asta n-o să meargă". Şi aşa e. Căci întreții o gândire negativă care nu e constructivă. Ca să obțină rezultate, omul trebuie să întrețină în minte gânduri pozitive.

Toți prietenii noştri ne sunt ajutoare în viață şi fiecare om cu care aveți o legătură va exercita o anumită influență asupra vieții voastre. Toate persoanele bune reprezintă un ansamblu care este ajutorul divin prin care ne ajută lumea rațională. Cu cât avem mai mulți prieteni, cu atât suntem mai puternici. Această lege este valabilă şi pentru om: cu cât are mai multe capacități, cu atât este mai puternic. Când creierul îi funcționează corect, omul e puternic, iar când capacitățile sale sunt inerte, omul este slab. Ca să obțină rezultate, omul trebuie să muncească cu cele mai bune capacități pe care le are şi să le dezvolte pe toate treptat, ca să se manifeste ca om adevărat, în această privință, mulți

oameni se frânează cu religia, deoarece cred că este de ajuns să creadă în Dumnezeu şi să se roage. Dar asta înseamnă să înțeleagă greşit viața, şi de aceea nu pot să obțină niciun rezultat. Când vorbim despre rugăciune, înțelegem o muncă pentru binele comun şi în acord cu toate ființele raționale ale naturii. A îndeplini voința sfântă înseamnă a lucra pentru binele tuturor.

Acum ne aflăm în pragul unei vieți sublime şi trebuie să fim treji. Viața din prezent în această lume ne va părea derizorie şi vom fi mirați văzând cum am putut trăi aici. Dar întrebarea este: ce trebuie să facem în prezent? Să-i iubim pe toți cei iubiți de Dumnezeu. Şi toți sunt iubiți de Dumnezeu. Acest gând trebuie să stăruie în mintea voastră. Atunci, viața voastră va căpăta un sens mai vast şi veți dobândi un caracter interior şi ceva pozitiv. Dar, pentru aceasta, fiecare trebuie să învețe să asculte glasul lui Dumnezeu în el însuşi. Căci, dacă nu putem să-l ascultăm, nu ne putem înțelege între noi şi nu putem să obținem rezultate. O voce interioară ne uneşte, aşa cum sunt unite apa, aerul, lumina şi pământul solid. Astfel, Iubirea divină uneşte totul în viață. Este realul şi puterea din viață. Este bagheta magică pe care va trebui să învățați s-o folosiți. Bagheta voastră magică e limba voastră. Vorba dulce pe care o veți spune celorlalți vă va fi şi vouă spusă, iar vorba amară pe care o spuneți celorlalți vi se va întoarce.

Fiecare lucru se întoarce la cel de la care a pornit. Este o lege absolută a naturii.

Sofia, 1 octombrie 1933

CUPRINS